

Vedran Matošić
versi

MALA BIBLIOTEKA 6

Urednik: Josip Belamarić

NAKLADA BOŠKOVIĆ

Za nakladnika: Zoran Bošković

Lektura: Ksenija Erceg

Prijevod: Nataša Bušić

Recenzija: Josip Belamarić

Tisak: WEB2TISAK d.o.o., Sveta Nedelja

ISBN 978-953-263-370-2

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Sveučilišne knjižnice u Splitu pod brojem 160811091.

© Vedran Matošić

Nijedan se dio ove knjige ne smije, bilo kako,
umnožavati ni preslikavati bez autorova dopuštenja.

Tiskano u prosincu 2016.

Vedran Matošić
versi

Versi	7
Marul – mjuzikl	71
Marko Polo – mjuzikl	120
Diokles – mjuzikl	144
Nina	213

versi

Božić u Splitu

*

Božić u Splitu

*Kad otkuca ponoć na svetome Duji
Niz Marjan se spusti u snježnoj oluji
Na božićna kola – sveti Nikola*

*On darove nosi iz dalekog svita,
Svoj dobroj dici moga Splita
A onom ko sanja – snove poklanja*

***Može bit da je lip Božić u svitu,
Ma meni je najljepji u mome Splitu***

*Na Rivu i Pjacu svitla, parangali,
Zasvithile jelke, glazbe ne fali
Uz puno ljubavi još poruka ova
Sritan van Božić i godina Nova*

Zapalimo sviće

*Božić opet kuca i na naša vrata,
Svi mirisi su tu – sveta je noć
I božićne pisme mi pívamo sada
O ljubavi i viri ča neće proć.*

*Mi pívamo tako o radosti, miru,
I tražimo put i tražimo san,
A tili bi eto mi skupa s vama
Poruku poslat u novi dan.*

*Zapalimo sviće u božićnoj noći
Za svu dicu svita ča nimaju dom,
Ča žive u bijedi, u tuzi, samoći,
I neznaju razlog udesu svom*

*Za njih naša pisma nek' zemljama ori,,
Planinama neka se čuje naš glas,
Da pronađu pute bez mržnje i boli
Nek osjete božić baren na čas.*

*Za svu dicu svita mi čuvajmo svitlo
Da pronađu put kroz Božićnu noć,
Jer Božić triba ditetu svakom
Ka' pojubac majke za laku noć.*

Svitlo Božića

*Zvizda je sjajem
Pretvorila noć
U blaženi dan
Kad ljubav će doć*

*Maleni dječak
Je doša na svit
Uzeja na se
Čovikov grij*

*Svitlost božića
Iz kolibe trošne
Sviton se širi
I nadu nan daje*

*Svitlosti božića
Nek vječno nan sjaje
Jer ljubav od Boga
Vječito traje.*

Za Mariju

*Ovo je pisma za Mariju
Za majku svih majki
Ovo je pisma za Mariju
Za bajku svih bajki*

*Ova nek' pisma sad putuje
Nek' moren sad brodi
Neka se cili svijt raduje
Jer Isus se rodi*

***Božić bili slavimo
Uz darove i žeje
Jer svako je rođenje
Radost i veselje***

***Zato pojmo Mariji
Ča Isusa je dala
Da spasi nas od grija
Marijo, tebi fala***

Jubav za Božić

*Sva dica u Splitu
Ne sanjaju snig
Ča ritko dolazi
Na Marjanski brig*

*Ne sanjaju niti
Dida božićnjaka
Darove ča nosi
Od jutra do mraka*

*Dica sanjaju
S mnogo dara
Mamu i tatu
S puno para*

*Kako im kupuju
Bonbone i žvake
I kompjuterske
igre svakojake*

***Za Božić u Splitu
Dici dajte dar
Eure, dolare, kune
To je prava stvar***

Sritan Božić

*Sritan Božić želimo svima
Mi širimo ruke, grlimo svit
Naša je ljubav najveća plima
Što može otopit i ledeni brig*

*Neka se pisma kroz kalete čuje
U Božićne dane srića će doć
Samo ljubav sa nama tu je
Sa neba će zvjezda obasjati noć*

***Božić bili, Božić bili
Splitu nek pokloni
Dragi nam Bog
Jer bila se boja
S nikim ne dili
Njena lipota je
U srcu mom***

Advent u Splitu

*Spli'ska je Riva postala zakon
Ona je sklonište putniku svakom
Uz toplu spizu i vruće vino
Svak se na Rivi osjeća fino*

*Pisma se s Rive daleko čuje
Zvone zvona svetoga Duje.
Dolazi puno raznega svita
Jer Riva je uvik centar svita*

*Na Rivi prava je ekipa
Iz kućica raznih glazba cipa*

*Split je danas najjači hit
Nemoj se mislit*

Dođi u Split !

TBF, 2014.

Mali Split

Dancing freak

*U školi baš ne blistam
Jutrom se teško budim
Ni knjige baš ne listam
Tlaće me čudni ljudi*

*Al večer kad se spusti
Uz disco klub kraj mora
Mi plešemo, plešemo
Dok ne svane zora*

***Jer ja sam dancing freak,
That's what I am
Jer kad čujem bit
Uz neki ljudi refren
U mom tijelu ritam tuče o grudi
Svi vićemo: Ajde poludi!***

*A kada sve se stiša
I dan otjera noć
Mi male noćne ptice
Spavati ćemo poč.*

22. Festival „Mali Split“, 2012.

Svijet od stakla

*Svijet je od stakla
Betona
Asfalta, cesta
Limernih konja*

*Svijet je od trnja
Neznanja
A ja još uvijek
Mogu da sanjam*

*I dok lutam
Snovima
Letim visoko
Krovovima*

*I šetam nebom
Koracima
I grlim sunce
Oblacima*

*Dok glazba svira
Nestaje tama
S pjesmom u duši
Ja nisam sama*

*Pjesma me vodi
Pjesma me vuče
Dok srce ludo
Za tobom tuče*

*Jer u
Svijetu od stakla
I betona
Asfalta, cesta
Limenih konja
Još žive snovi
Od sunca i soli
I postoji netko
Koga volim.*

24. Festival „Mali Split“ 2014. – 1. nagrada(teen)

School is cool

*Iz škole kad se vratim ja kući
Moj tata pita kako je bilo
A mama kaže daj se presvući
I sjedni, ručaj i opet uči*

*A moja mala glava se pita
Dok pamet meni nebom se skita
Dal' ovaj život samo je škola
To je za mene prava noćna mora*

***Ja hoću u školu gdje glazba svira
Gdje knjige nemaju deset kila
Ja hoću da budem zadovoljna full
Da škola je super – school is cool.***

*A onda mama povijest me pita
A tata bi lektiru da čitam
A mene i tehnički muči
Sve svoje vrijeme ja samo učim*

23. Festival „Mali Split 2013. – 1. nagrada (teen)

Kraj škole

Obuka san rebe
Majicu i starke
Uzeja san skate
Nepoznate marke

Zovu me u podne
Da dođen do parka
Ne da mi se učit
A i mater mi se makla

Cila se ekipa
Skupila u nizu
Svi se smiju
Kraj škole je blizu

Vanka je lipo
Sunce jako tuče
Nikakva nas žeja
Doma baš ne vuče

**Starci nan stalno
Pričaju o školi
A niko je od nas
Baš i ne voli**

**Kažu da će škola
Dat nan zaposlenje
A oni su doma
Pustili korjenje.**

**Sa svom svojom školon
Šta zu završili
Ostali su tamo
Di su i bili**

(I zato san ja)
Obuka rebe
Majicu i starke
Uzeja skate
Nepoznate marke

Jer vanka je lipo
Sunce jako tuče
I nikakva me žeja
U školu ne vuče.

24. Festival „Mali Split“ 2014. godina 1. nagrada
(dječji festival)

Split je centar svita

*Proša sam po svita
I Kinu i Afriku
Vodija me pape
U daleku Ameriku
Sad kad sam se vratija
Nikada moj Split
Neću više ostavit*

***Moj Split vam je liti
Ako vas ko pita
Misto di se jubav rađa
Centar cilog svita***

***Jutron smo na Baće
Uvečer na Rivu
Di je pisma dalmatinska
U duši i u tilu***

*Ovde je ekipa
O kojoj sam sanjao
Zabava je luda
Tome sam se nadao
Sad kad sam se vratija
Nikada moj Split
Neću više ostavit*

25. Festival "Mali Split" 2015. godina

Lipi sunčan dan

*Dok dida stalno
Govori o ratu
Baba je u vrtal
Di đirani cvatu.*

*Otac gleda visti
Politiku prati
Tako mu danima
Prolazidu sati*

*Mome je momku
Glavna fora
Gledat utakmicu
Majstora s mora*

*A mater mi grabi
Svaku priliku
Na TV gledat
Našu malu kliniku*

*A ja se mislim
Čudan je svit
Čime se bave
A imaju Split*

*Split je misto
Di ljubav cvita
I nema meni
I nema meni
Do moga Splita.*

*Niko s nikim više
O ničemu ne priča
Facebook je zaminija
Curu i mladića*

*I niko više
Ne izlazi van
A vani je virujte
Lipi sunčan dan.*

21. Festival „Mali Split „ 2011. godina

Moj Dida

*Moj dida kada priča,
Za svjetlo kaže svića,
Za trg kaže pjaca
Za krpu kaže štraca.*

*Ribarnica je peškarija,
Restoran je oštarija,
A tržnica je Pazar,
Budala mu je lazar.*

***Stari spliski govor,
Te drage nam riči,
Ostale su samo
U didinoj priči.***

***U njegovoj priči
Još škripjedu škure
Brojidu se friži
I vučedu ure***

*Dok slušam svoga didu
Ja ćutim miris bora
Plavetnilo neba
I lipotu mora.*

21. Festival „Mali Split“ 2011. godina

Picigamorti

*Naš Mate i Fabjan su picigamorti,
čuvaju sve mrce i ostale kosti,
Uz vino i karte vrime in prolazi,
njanci na marendu niko ne prilazi.*

*Svakoga je dana uvijek ista slika
a noći se vuku beskonačno duge,
Jedan se na drugog tako skroz navika
i grobje ni pusto nestalo je tuge.*

***Picigamorti,
Picigamorti
Lipi su van to,
zanati bili
Mrce su oni
čuvat' znali
Malo kartali,
ma više pili***

*A jednega dana umisto Fabjana
doša mali Mirko – konkulaste glave,
ni zna ni na karte, uz miris tamjana
slušali su noću kako restu trave.*

*Okolo ponoći Mate je ožedni
i posla je Mirka da gre sam po vino
Bidan Mirko zvižđe, gaće mu se tresu,
jer ić priko grobja noću ni ni fino.*

*Dok je Mirko vanka diže Mate mrca
stavja mu špančeru, sida ga na banak.
Zaramisto njega na mizu je lega,
kad eto ti Mirka i u mrca gleda.*

*Moj Mate, Moj Mate, donija san vino,
Ajme nemoj spavat ajde se okreni,
A Mate sa mize podiže se lino :
Kad neće on onda, ti vino daj meni !*

22. Festival "Mali Split – 2012. godina

Ja sam vatra

*Ja sam vatra
Koja žari
Ja sam
Vjetar
Koji lomi*

*Ja sam more
Sa olujom
Što valove diže*

*Ja sam oblak
Što te mazi
Kapima kiše*

*U meni živi pjesma ova
U meni raste ritam što teče*

*U meni spava
Ljubavni žar koji peče*

***Ja tebe tražim
I plešem do bola
Uz glazbu ludog ritma
ROCK & ROLLA***

Ja sam vatra...

*Ja sam voda
Što sad nosi
Snažne kapi
Ljetne kiše*

*Ja sam glazba
U tišini
Što stihom se piše*

*U meni živi pjesma ova
U meni raste ritam što teče*

*U meni spava
Ljubavni žar koji peče*

Ja sam vatra

26. Festival „Mali Split“ 2016. godina-1. nagrada (teen)

Srdelice

Srdelice

Srdelice, srdelice, srdelice, srdelice, srdelice, srdelice
S r d e l i c e

Tamo di se spli'ska pisma čuje
Di se riba friga na maslinovo uje
Tamo ćete čuti naše pisme glas
Mi ćemo večeras pívati za vas

Nek ova pisma u srce van uđe
Nek'vas njeni zvuuci iz sna sad probude
Čutite se sritno, pívajte uz nas
U pismi je srića u pismi je spas

Pívajmo svi
Pisme našeg Splita
Za svu dobru dicu
Iz cilega svita
Jer mi smo van zbor
S puno dice
Mi smo vam spli'ske
Srdelice

Ljubav, ah ljubav

*A: Mladićev me je pogled stisnuo uz zid,
Zadrhtalo je srce, pomutio se vid,
Klecnule su noge, trbuh me boli,
Poznat je to osjećaj, kad se nekog voli.*

*B : Dok pjevala sam pjesmu, ušao je sam,
U Armani odjelu, u poznat restoran,
Na stol mi je stigla, šampanjac i ruža,
Takvog bi frajera, htjela ja za muža.*

***AB: Ljubav, ah ljubav, što živi u mom snu,
Davanje je slatko, ja osjećam nju,
Nek živi ljubav, što spaja sve nas,
Pravoj ljubavi, ja dajem svoj glas.***

*A: Mi pričamo o nama, on nema svoj stan,
A kupovina kola, neostvaren je san,
U nekom bendu svira, ritam gitaru,
I akordima riječi, sklada ljubav pravu.*

*B: A ispred restorana, kola iz snova,
Kuća na Mejama, i lova do krova,
I dok nam glazba svira, neki stari hit,
Ja mislim da bi mogla, preselit se u Split*

Meštroviću sve u cviću

*U misecu kada
Cviće svuda cvita
Došli smo van pivat
U srid našeg Splita*

*Donili smo cviče
Zasadit bi tili
U vaš lipi vrtal
I u kamen bili*

*Svaki mali korak
Priko našeg grada
Dodiruje trude
Meštrovića rada*

*Od Marula kipa
I palca Grgura
Do zdenca života
Bati tvoja ura*

Meštroviću, Meštroviću

*U tvojoj smo luci
Sa pismom u srcu
Sa cvitom u ruci*

*Tvoja lipa djela
Pričaju nam priče
Split sa njima živi
Svi se njima diče*

*I nek ova pisma
Tebi Meštroviću
Donese u maju
Darove u cviću*

*Ostavi si Splitu
Galeriju svoju
Fala tebi, fala
Za svu ljubav tvoju.*

Dani Radunice

*Svakoga se lita
Skupi više dice,
A i ništo svita
Na Dane Radunice.*

*A od tega svita
Sve je manje judi
Za popit i pojist,
Svi su žvelti svratit,*

*Vrimena za dušu
Ka' da više nima
Ka'da se to vrime
Nikad neće vratit.*

*Ma jopet kad slušaš
Di čitadu verse,
Dičje male duše
Ka nebeske tice*

*Ča stasali nisu
Od babine traverse
Znaš da jema nade
Dok je Radunice*

*Naš čakavski govor
Lipe spliske riči
Malo je od tega
U nama ostalo*

*Tek mrva jubavi
U babinoj priči
I dvori ditinstva
Di je vrime stalo.*

Ča, more, judi...

*Prolazidu dani,
Miseći, godine
I kad počneš kontat
Do čega si doša
Pri vengo ti tilo
Zauvik počine
Bili opet cili
Ovi život proša*

*Bili opet luta
Kaletama grada
Sidiya uz more
Dok te sunce dira
Bili opet gušta
Doklen kiša pada
Slušat u daljini
Glazbu kako svira*

*Ćutiš li u sebi
Dalmatinske riči
U dodiru mora
Ča ti život nudi
Ostalo je ništo
Da dušu izliči
Ovo naše lipo
Ča, more i judi.*

Šjor Tovar

*Od svi' zviru mog ditinstva
Koja dičja mašta stvara
Veza san svoje misli
Uz jednega šjor tovara*

*Na glavi je strijač nosi
A repon je stalno marva
Nosija je teške pize
Ne znam jeli ikad spava*

*Za blagdane zna je đirat
Sa šinjoron priko rive
Svi su redom divili se
Kapotu od kože sive*

*Zna je fermat i zakočit
Ne micat se s jednog mista
Ma je isto zna i skočit
U svon svitu on je blista*

*Na maškare i u trke
Bija on je glavna fora
Otvora je i utakmice
Zvali su ga – Majstor s mora.*

*Kad je parti svak je plaka
Nima više takvog šjora
Nikad više moji judi
Neće biti lipjeg stvora*

*

*Gledan spomen šjor tovaru
Sad ga opet vidu dica
Nećemo ga zaboravit
Puna ga je Radunica*

100 godin Ajduka

*Znoju mi se ruke, gaće mi se tresu,
I ja bi zaigra, u bilemen dresu
Jer,
Kad Ajduk igra, i ja igran s njim
I tako van je to, sto godin*

***Sto godin baluna u našemen Splitu
Drukamo za bile – najboje na svitu
Moj dida moj otac, moj brat i ja
Za našeg Ajduka život svoj bi da***

*Kad upalu se svitla, svi pivamo u glas
Ajduče, Ajduče, u pobjedi je spas*

*Uz drukere ča jema, Ajduk – Split
Pašće i Evropa i cili svit.*

I

*Nećete izbrisat, to ča srce piše
Ajduk živi vječno, Bog i niko više.*

Ružno pače

*U malome selu
Jednog mirnog jutra
Dok sunce je raslo
Kako kaže priča
Gospođi se patki
Usred jednog vrta
Iz jaja izleglo
Petoro pačića*

*Četiri pačića
Ko zlatni dukati
Na majčina njedra
Su se poredali
Peti pačić nije
Prestao plakati
Jer svi su ga redom
Uporno gledali*

*„Nešto tako ružno
Još vidjela nisam“
Reče jedna patka
Gledajući pače
A mama brižna
Kraj njega je sjela
i malo tad pače
Prestane da plače*

*Majčina su njedra
Najtoplije mjesto
Tu se zaborave
Sva jada i boli
Pa zato tu djeca
I borave često
Da osjete kako
Majka zna da voli*

*A svaki novi dan
Nosi nešto novo
Nekom nosi sreću
A nekome tugu
Neko čitav život
Milostinju prosi
A neko pak vječno
Traži svoju dugu*

*Dogodi se tako
Da je poslije kiše
Plivajući rijekom
Iza svoje braće
Htijuć od života
Samo mrvu više
Put povratka kući
Izgubilo pače*

*Jer slijedeći dugu
Pače nije znalo
Da su njene boje
Od sunca i kiše
A kad mrak je pao
I vrijeme je stalo
Čarolije ove
Nije bilo više*

*Samo usred šume
I mrkoga mraka
Pun strašnoga straha
Bez dugine boje
Ugleda sav sretan
Kako neka baka
Pali svjetlo ispred
Kolibice svoje*

*Kad baka ugleda
Prestrašeno pače
Uzme ga u ruke
I kraj vatre spusti
Malo pače tada
Prestane da plače
U kolibi toploj
Lijeno se opusti*

*Jutrom baka otvori
Prozore i vrata
U kolibu snenu
Ušao je dan
Malo pače spazi
Kako ispod sata
Koka i maca
Još snivaju san.*

*Ljenčine ustajte
Radit sada treba
Želite li jesti
Izlazite van
Maco vunu predi
Koko nesi jaja
Pred nama je eto
Još jedan radni dan*

*A što ćeš ti radit?
Mačkica i koka
Pitali su pače
Ja, ja mogu
Ići tamo do potoka
Znam kako se roni
Pliva i skače*

*„To ti nije rad
To je samo igra
U svijetu odraslih
Igre više nema
Život pun je briga
Obaveza dnevnih
I mnogih
Mnogih problema“*

*Zašto nebi moglo
Mislilo je pače
Da posao bude
Pjesma i priča
Da se cijelog dana
Pliva, roni, skače
Da život je radost
Ljubav i sreća*

*Al' svi ukućani
Tražili su rad
Igra nije bila
Ono što su htjeli
I pače je tada
Odlučilo krenit
tražiti svoju sreću
Putem u svijet bijeli*

*I pače je sada
Tražiti mjesto stalo
U kojem se igra
Naziva radom
Mjesto gdje se osmjeh
Koristi često
Gdje ništa nije
Zatvoreno ogradom.*

*I prošlo je tako
Brda i doline
Otoke i šume
Mora i planine
Riječne izvore
Muljevite bare
I nebeske visine.*

*Zima je donijela
Svoje hladne kiše
Čekanja su duga
Na toplo proljeće
A zemlja vlažna
Sve radosti briše
I kao da sunce
Nikad doći neće*

*Ipak jednog jutra
Duga se pojavi
Ispod koje svako
Pače proći treba
S njome da nestane
I zima i tuga
Da dobije djelić
Plavetnoga neba*

*I na kraju puta
Ispod duge prođe
A tamo čekaju
Labudovi dvori
Mirna rijeka kao
Zrcalo mu dođe
I malo se pače
U labuda pretvori*

*Jer pače je ružno
Slijedeći svoj put
Postalo u trenu
Lijepi labud bijeli
I nikad više
Neće biti tužno
Jer sa svojom braćom
Sada sreću dijeli*

*I zato kad nešto
Želiš u životu
Nemoj na želji
ostati
već
Pronađi snagu
Ljubav i dobrotu
I
Od ružnog pačića
Labud ćeš postati*

*

*A ja se pitam
Zašto su se ljudi
Što labudovi su bili
U ružnu pačad pretvorili.*

Žaba i Žabac

*U jednom ribnjaku
Sa lopočima
Kog' ni Monet nebi
Bolje naslikao
Svađali su se danima
I noćima
Žabac i Žabica
Prolazeći kroz
Pakao*

*Ona željna života
Iz bare poći želi
A on baru smatra domom
I ne želi u svijet bijeli
Ljepota te bare
U srce ga dira
A žabica zvoča
I neda mu mira*

*„Vodi me odavde
Tu nemam života
Ne znam šta ti znači
Ta blatnjava ljepota
Želim proći svijeta
Pariz, London, Rim
Tu ne želim biti
Pomiri se s tim*

*Ali, draga ženo,
Tu je sav naš svijet
Rodbina i prijatelji
Otići je grijeh
Nitko u tom svijetu
Sretan bio nije
Daleko od doma
I familije.*

*Već mi je muka
Od te naše porodice
Dnevih posjeta
I Kreketanja djece
Zadovoljstva nemam
U životu s tobom
Nisam zadovoljna
ni sama sa sobom*

*A ja sam sretan
u našoj maloj bari
S kreketanjem djece
Tu želim ostarit
Volim svako jutro
Svaku noć i dan
Sa svojim životom
Ja sam
Presretan.*

*U tom trenu roda
Zgrabi kljunom žapca
Proguta ga brzo
I odleti iz bare
Žaba gleda za njom
I osjeti tugu
Dok je roda letjela
Daleko prema jugu*

Pa prozbori tiho:

*„Može bit da žabac sretan je bio
Životom u bari
I okolo nje
Ipak mislim,
Da roda
Bar u ovom trenu
Sretnija je“.*

Ko vridi – vridi

Ko vridi – vridi

*Barka je mala
Ostala sama
Na spliskoj rivi
Slabo vezana
Tiši je sunce
Miluju vali
Partija je
Ribar stari*

*Od jutra zna je
Popit koju
Ma ni bacila
Za racu ni boju
I nikoga nikad
Nebi uvridi
A uvik bi reka
KO VRIDI – VRIDI*

*U te dvi riči
Sve bi ti reka
U te dvi riči
Život mu je proteka
I ka'da sve je
U toj besidi
Jer u životu
KO VRIDI – VRIDI*

*Barka je mala
Ostala sama
Na spliskoj rivi
Slabo vezana
Tiši je more
Miluju vali
Partija je
Ribar stari*

Garbinada

*Škripjedu škure,
Skoro će zima,
Vitar od bure,
Nikoga nima*

*U mojoj sobi
Tišina viče
Od kad te nima
Malo je sriće*

*Gledan u prazno
Ne vidin ništa
Malo se sićan
Sveg ča je bilo*

*Minja se vrime
Dok garbin tuče
A srce sve više
Tebi me vuče*

Garbinada, Garbinada
*Vitar se minja,
Razbije brode
Bura i jugo
Mišadu more.*

Garbinada, Garbinada
*Prazni su dani
Kad tebe nima
Samoća stišće
A u srcu zima
...Kad tebe nima*

*Svi vitri svita
Tuču o rivu
Naliju žeju
Ka more u štiču*

*I dok mi životon
Garbin vlada
U mome srcu
Još ostaje nada*

Jubav iza kantuna

*Dok su dica bila
Dica od baluna
Ja san čeka svoju
Jubav iza kantuna*

*Satima bi staja
Isprid njenih dvora
Smetala mi nije
Ni nevera s mora*

*I cili san život
Samo na nju čeka
Na rivu na pjacu
U tami škura
Sve do kasnih ura*

*I uvijek bi gleda
Iz svoga portuna
Oću li vidit
Svoju jubav
Iza kantuna*

*Dica više nisu
Dica od baluna
A ja još uvijek stignen
Do njenog portuna*

*Onu ča san voli
Sad je više nima
Lita sva su prošla
Nadolazi zima*

*I cili san život
Samo na nju čeka
Na rivu na pjacu
U tami škura
Sve do kasnih ura*

*I uvijek bi gleda
Iz svoga portuna
Oću li vidit
Svoju jubav
Iza kantuna*

*I sada se pitan
Ča joj nisan reka
Ča nisan joj reka
Da bila je meni
Jubav iza kantuna*

Barka

*Ka barka san mala, ča trune polako
Nasukana na napušten škoj
A more ka mati juja me nježno
I šapje mi tiho
Spavaj, spavaj.*

*A ja se penjen, vajan se njišen
U smrtnon san grču, a još plovit bi tila
Jednon još da se otisnen moru
Da buden ka nekad labud tica bila.*

*I vali me nosu kao u priči
Narestu od galeba mi krila kroz san
I ja sad plovin ka materi dite
U žeji da nikad ne osvane dan*

*A more me vodi obalan svojin
Pokazuje mi mista di nisan ni bila
I živin sritno životon novin
Ka da prvin životon nisan ni brodila*

*More čuva barku,
Ka da je najljepji dar
Zašto sve žeje ostaju snovi
I nestaju kroz noć*

*More čuva barku,
Ka da je najljepji dar
Zašto je teško kad nekog se voli
Ča nikad neće doć.*

Zrinka - Festival zabavne glazbe Split 2014. godina

I da Ajduk bude prvi

*Kroz kalete moga Splita
Uvlači se polako jesen,
Ka lopov i godine donosi
Polako i nećujno
U moje kosti.*

*Učinin đir po Rivi
U Belvija popijen kafu
Kupin Slobodnu oden na Pjacu
Da popričan o fuzbalu*

*Popodne oden u kino
Navečer se igradu karte
Sve mislin ka bilo bi fino
Da mi dica koji put navrate*

*A oni živu drugin životon
Ne koji smo prošli mi stari
Nimaju vrimena razumin ih i ja
Puno je brig u glavi*

*I tako se vučedu ure
Jednoličnost moga života
U straju da bolest
Ne zatvori škure
I uzme sunce i Split od mog pogleda*

*Sve ča mi je ostalo
Još je jedna žejja
Kad mi starost tilo smrvi
Da mi dicu služi zdravlje i srića
I da Ajduk bude prvi.*

Tedi Spalato 2012.godina

Smiraj

*Sidila je sama
Na šentadi uz more
Kosu je sidu
Dala maštralu
Svako novo jutro
Nosi nove bore
Dok vali se lino
Uvlače u valu*

*Ti vali života
Ča nigdir se rodu
Od vitra i žeje
Da moren brodu
Lutaju dugo
Od žala do žala
Judi nisu ništa
Vengo val do vala*

*More more
Ča nikad ne stariš
Ča dičinje ruke
U staračke stvaraš
Kome noćas pričaš priče
Koga noćas varaš*

*More more
Ča nikad ne stariš
Ča dičinje ruke
U staračke stvarraš
Zašto jednu vječnu ljubav
Sad u bol pretvaraš.*

*Primiće se ura
I smiraj godi
I svaki val
U bonaci se najde
I čekat će more
Da sunce izajde
Da novin jutron
Nove vale rodi.*

Moga srca vilo

*Nek ti ova pisma
Kroz note i riči
Zamini ruže,
Brnistru, kale
Svo cviće svita
Iz vrtova sriće
U ovoj san pismi
Ja skupija za te*

*Otišla si s litom
I odnila nebo
Vratila ladnu
Bistrinu mora
Nesta je i smij
Iz kalete moje
Pobigla su dica
Iz mojega dvora.*

*U dalekon svitu
U snovima zime,
Kad čuješ da neko
Doziva ti ime
To moja te ljubav
U snovima prati
Kad vrata se laste
I ti mi se vrati*

*Tvoja mi se ljubav
Kroz glazbu vraća
Grije mi dušu
Hrani mi tilo
Dok mislin na te
U meni je lito
Jedina moja*
MOGA SRCA VILO

Upali san lumin

*Upali san lumin
Za sve ča su znali
Ostavit trag
Na mojoj duši*

*I lumin dok gori
Na stine san kleka
Ova samoća
Puno me guši*

*Cili mi život
Prolazi tako
Prid moje oči
Kroz moje tilo*

*Sad kad te nima
Sićan se dobro
Sveg ča je prošlo
Sveg ča je bilo*

*Još ćutin vitar
Di mrsi ti vlasi
I usne tvoje
Nježnosti žedne
Za me si zvizda
Na nebu od snova
Ča svitli u noći
Jubavi jedne*

*Penjen se sporo
Uz Marjanske skale
Dok miris bora
Tiho me mami
Ćutin se lipo
Ka'da si s menon
U ovoj noći
U ovoj tami.*

**TRIBUTE TO RY COODER:
The very thing that makes you rich
(makes me poor)**

*Moj stari mi je prid smrt reka ove riči
Čuj sine žene neće nikad te izličit
Njioν je život drugi film
I mi nimamo ništa sa tin
Jer samo šminka, šoping i moda
Njioν su svit.*

*Još mi je reka da će mi kratko trajat smij
Poslin vinčanja nestat će brzo i slatki grij
Da ja ću radit samo za nju
Da će mi uzet dušu svu
Jer samo šminka, šoping i moda
Njioν su svit.*

*A ja sam mu reka
Da moj život pripada njoj
Za njenu jubav da ću dat i život svoj
Radit ću za nju i cili dan
Ona je moj životni san
I sve što iman ja ću joj dat, ja to znam*

*A on mi je reka nemoj radit šta i ja
Žena ne vidi u tvojoj duši pisnika
Sva tvoja glazba , sva tvoja bol
Za nju je put do novca tvog
Jer samo šminka, šoping i moda
Njiov su svit.*

*Stari je umra i sad se sićan otih riči
Shvaćan da žena neće nikad nas izličit
Da njen je život drugi film
I da mi nemamo ništa sa tim
Jer samo šminka, šoping i moda
Njiov su svit*

Pleši

*Ona
Daje mi ruku
Dira mi lice
U očima bol je
Ranjene ptice*

*Ta
Bolest što vlada
Uzima sreću
Nestaje nada
Ko ulje za svijeću*

*Sad
Gasi se život
Nastaje tama
Zalazi sunce
Jesenjeg dana*

*Jer
Novoga dana
Da mi je vrati
Znam biti neće
Svijet će stati*

*Ona se digne
Širi ruke
Osmjehom
Šapće tiho*

*Pleši samnom
Pleši samnom
Ko što plesao
Nije nitko.*

*Lita su prošla
Jeseni, zime
Na hladnoj ploči
Njeno je ime*

*Šetam uz more
Kiša se sprema
Riva je ista
Ma galeba nema
Galeba nema...*

*I danas je vidim
Širi ruke
Osmijehom
Šapće tiho
Pleši samnom
Pleši samnom
Ko što plesao
Nije nitko*

MARUL

mjuzikl

Libreto: Vedran Matošić
Glazba: Tomislav Mrduljaš
Lektura: Ksenija Erceg

Likovi:

Katuša (služkinja u Markova brata Valerija, pripovjedačica)
Marko Marulić, otac hrvatske književnosti
Pape (Papalić), Marulov prijatelj
Katarina Obirčić-Alberti, Marulova ljubav
Bira Marulić, Marulova sestra
Toma Mrčić-Niger, biskup
Petar Kružić, knez kliški
Zbor (vojnici, građani.....)

Sadržaj:

Split 1470. godine. Marko i njegov najbolji prijatelj Pape nalaze se ispred Vijećnice gdje plemići vijećaju o pitanjima vezanima za razmirice s pučanima. Marko se priprema za put, odlazi studirati u Padovu. Oprašta se s Katarinom kojoj izjavljuje ljubav. Pape, koji je zaljubljen u Katarinu, ne zna za njegove i Katarinine osjećaje.

Toma dolazi s Hvara i sprema se s Markom u Padovu.

Markova sestra Bira zaljubljena je u Papu. Iako zna da on voli Katarinu, nada se da će joj jednoga dana uzvratiti ljubav.

Marko i Toma u Padovi na izložbi djela Dantea Alighierija pričaju o uporabi hrvatskoga jezika u književnosti.

Po povratku u Split pričaju o studentskim danima. Split je pun mladosti. Pape, Toma i Marko susreću se s Katarinom i Birrom. Odluče zapjevati ispod Katarinina balkona. Pape se kolotur pokušava popeti na balkon, ali konop, koji su povlačili Marko i Toma, izbija kolotur iz zida; Pape pada na pločnik i umire.

Osjećaj krivice zbog Papine smrti odvodi Marka na Šoltu gdje počinje prevoditi mnoge knjige na hrvatski jezik. Vijest o smrti oca vraća ga u Split. Boravi kod brata Valerija gdje upoznaje Katušu. Katuša je bila sluškinja kod Valerija, a kako Jelena, Valerijeva žena, nije mogla imati djece, ona im je rodila kćer i sina.

Marko tu ima biblioteku s više od 200 knjiga. Pita za Katarinu, ali nitko mu ne zna odgovoriti.

Jedne večeri dolazi Toma, ranjen u ruku prilikom borbe protiv plemića na Hvaru. Plemići su silovali neke pučanke što je dovelo do pobune pučana. Vođa bune Matija Ivanić okupio je 2 tisuće ljudi i 30 brodova.

Toma traži od Marka da uz pomoć brata Aleksandra Gradsko Vijeće ne da suglasnost za pomoć plemićima u gušenju bune, u čemu i uspijeva.

Pučani osvajaju Hvar, ali Venecija šalje pomoć i ipak uspijeva ugušiti bunu.

Toma je zatočen u tamnici u Veneciji. Iz tamnice ga spašava nadbiskup Bernard Zane. On se pridružuje banu Petru Berislaviću u borbi protiv Turaka.

Toma dolazi do Marka, opet ranjen, u borbi protiv Turaka. Obavještava ga o smrti Petra Berislavića. Marka ta vijest jako pogađa jer Petra smatra osloboditeljem zemlje od turske napasti. Marko se potpuno povlači iz javnosti.

Toma dovodi Petra Kružića, kneza kliškoga. Marko u njemu nalazi nadu za obranu Klisa, pa tako i Splita od Turaka.

Marka zovu u samostan benediktinki gdje mu je sestra Bira, koja se zaredila poslije Papine smrti. Ali, njega želi vidjeti Katarina. Leži u postelji i pred smrt priča o njihovoj ljubavi koja je prekinuta Papinom smrću.

Katarina umire, Marko se vraća kući. Te noći Katarina mu dolazi u san i odvodi ga sa sobom.

Tri mjeseca nakon Markove smrti Klis je opkolilo 3 tisuće Turaka.

Toma i Petar tijekom noći dovode uskoke i naoružanje, i opkole Turke.

U zoru prije napada ugledaju crni veliki oblak s Markovim likom i s njegovim imenom na usnama krenu u pobjedu.

Nakon bitke Toma i Petar se grle tražeći pogledom oblak koji je nebo prepustio suncu.

Popis pjesama:

R.br Naziv (Prepjjev)

1. Uvertira
(Jugo)
2. Marko: U novi svit ja odlazim
(Da je do mene)
3. Marko/Katarina: Jubavna
(Samo ovu mrvu duše)
4. Bira: Boli me
(Borit ću se ja)
5. Toma: U stranon svitu
(Ješka od jubavi)
6. Kate/Bira: Svit od stakla
(Svijet od stakla)
7. Pape: Jubav iza kantuna
(Jubav iza kantuna)
8. Bira: Kako sad bez tebe
(Odlazim)
9. Marko: Moga srca vilo
(Moga srca vilo)
10. Toma: Za Hvar
(Srna i vuk)

11. **Bira: Grij ditinstva
(Gori more)**
12. **Katarina: Marule
(Bez tebe)**
13. **Marko/Kate: Smiraj
(Jugo)**
14. **Katuša: Na kraju puta
(Tama-Zovem prijatelje moje)**
15. **Toma: Vatra
(Vatra)**
16. **Judita
(Jugo)**

(Glazba: uvertira - Jugo)

(Ulazi Katuša - ispred zastora)

Katuša:

Ja čistin, peren
i šumprešajen,
Cili svoj život
čistoći dajen,
Za Marka i brata mu
Valerija
Velika to je
familija

Marko je učen
svak njega sluša
ma Valerije
u srce mi uša
Žena mu Jele
ni jemala dice
Ja san in rodila
dvi rajske tice

Malu Biru
i maloga Marka
U Marulovih
dva sunca žarka
Znan popuzla san
u ljubavnon griju
Ma nima lipjeg vengo
kad se dica smiju

U našemen domu
živimo u skladu
Ja peren i kuan
dok Marulovi radu
Jele se brine
oko moje dice
Nima sritnije
familije

Marulovi, Marulovi,
familija dice puna
Marulovi, Marulovi
di jubav viri iz svakog kantuna

KATUŠA: Bile su to godne kad su umitnici radili punon paron, ili, kako su ih zvali «god'ne renesansne».

Bile su to god'ne kad su nan Turci došli do Klisa, a bogami i god'ne kad su se pučani zakačili s plemićiman.

Ijadučetrstoisedandesete.

Ali sve ča se događalo, a događalo se puno otega, počelo je priko to'ko godin u Papalićevoj palači, u istoj ulici di je i Markova rodna kuća. Tute je živija Markov najboji prijatej Pape.

I kako se sve to s Marulićen zbilo čujte i počujte, veselo van bilo !

(Svjetlo reflektora se gasi, Katuša odlazi, zastor se podiže.

SCENA: DVOR PAPALIĆEVE PALAČE

Na scenu ulaze Pape i Marko.)

PAPE: Marko, jesi li čuja, opet su se naši zakačili s pučaniman? Eno cili dan su gori u veliku salu i raspravjaju. Ma da vidiš ča vičedu kontra pučana!

MARKO: Bilo bi in boje da mislidu kako će se spasit od turske napasti. Kad će s'vatit da se tribadu udružit, a ne uvik mislit ko će vladat.

PAPE: Ča ćeš, moj Marko, kad je vlast ne samo slatka nego se i isplati.

MARKO: Je, ali otkad je umra papa Pio prije pet godin, svi križarski ratovi kontra Turčini su se zaustavili, a nas će, ča se ne znamo trgnit, stić zaslužena kazna od Boga.

PAPE: Ti bi triba napisat koju besidu o tomen. Uvik se sitin kako si ka dite napisa oni epitaf o jubavi tvoga barbe Jere i tete Perine.

MARKO: Jere je poginija braneći Dalmaciju od turske napasti, a bidna Perina nikoliko dan poslin od tuge. Ko to more zaboravit. Pogreb je bija veličanstven, doša je cili Split i sam spli'ski knez Andrija. Ima san trinajst godin, a pari mi se da se to dogodilo jučer.

PAPE: To ti je život, moj Marko, zato uživaj dokle moreš.

MARKO: Cili život je škola, i da bi tu školu proša moraš nać zadovoljstvo u učenju i radu.

PAPE: To oće reć sad kad odeš u Padovu i naučiš talijanski, da će bit adio našen jeziku. Pozdravjat ćeš nas sa „Ciao ragazzi!“

Marko: U NOVI SVIT JA ODLAZIN (Da je do mene)

**U novi svit ja odlazin
Ma znan da Split neću moć
Iz mojih snova izbrisati
I da oću**

**Tu svoju mladost sam proveo
I prve verse pisao
Jezik ditinstva će uvijek bit
Sa mnom svud**

**Ja molin se Bogu da snage mi da
Da moj novi svit, ta Padova,
Sve moje snove i nade ostvari**

**A s vama ću bit u mislima
Moji će versi i pisanja
U novon svitu pričat o Splitu
I njegov ćutit ću sjaj
Koji ne vene.**

(Ulazi Katarina)

KATARINA: Je li mi stari proša ovuda?

PAPE: Je, reka san momen staromen da te isprosi kod tvoga oca, pa more bit da se kod njega zadrža.

KATARINA: Pape, ostavi se mene i gledaj svoja posla.

PAPE: Ča jema tvoj otac kontra nas plemića?

KATARINA: A ča ja bidna znan. Pitaj njega.

PAPE: Ako se ikad pridomisliš znaš di ćeš me nać. Iden ja gori vidit oće li brzo završit sjednica Vijeća. Triban ništo staroga pitat.

(Pape odlazi, Katarina i Marko ostaju sami.)

KATARINA: Čula san da ideš u Padovu ovu subotu. Oćeš li nas se sitit?

MARKO: Nikad vas neću zaboravit.

KATARINA: A mene?

MARKO: Kako bi te moga zaboravit.

(Katarina se približi Marku)

KATARINA: Adio, Marko.

MARKO: Adio, Katarina.

Duet Marko/Katarina: JUBAVNA (Samo ovu mrvu duše)

MARKO:

**Ja tebi samo želin reć
Prije puta
Da moje misli biti će
Uvik s tobom**

**KATARINA: Odavno tražila san pravu rič
Da kažen ti šta osjećan**

ZAJEDNO:

**Jeli ovo sada jubav
Il' je sve to samo san
To što želin i što hoću
Stane sad u ovaj dan
Ovaj osjećaj što ćutin
Pružiti će mi sriću svu
I kad ti
Nisi tu
Nisi tu**

(Zagrlje se snažno, ali u pokušaju da se poljube prekida ih
Papin glas iz daljine)

PAPE: Ima li koga još tamo?

MARKO: A, Pape....

KATARINA: Ja mislin samo na te, Marko.

(Ulazi Pape. Katarina i Marko se brzo razdvajaju)

KATARINA: Adio, Pape. Marko, čuvaj se u Padovu.

MARKO: Oću Kate, i ti se čuvaj.

(Katarina odlazi)

PAPE: Ništo se vas dvoje puno čuvate. Ne diraj mi Katarinu.

MARKO: Iden doma, biće Dobrica već skuvala obid, a stari Nikola poslin ovega sastanka biće cili jidan i ako nismo svi na broju za obidon omar brontula. A nas sedmero dice ni lako ni skupit.

Svaki čas bi triba doć Toma s Hvara. Ostat će kod mene koji dan dok se ne uputimo u Padovu.

PAPE: Toma Niger. Naš šjor Mrčić, on će umrit u Padovu. Koji je on nemirni duh, volija bi vidit tega koji će ga vezat za katrigu da uči.

MARKO: Onda ti ne znaš Tomu. On kad nešto zamisli, on to i ostvari. Jedino me koji put straj da mu srce trče isprid pameti. (U tom trenutku ulazi Toma)

MARKO: Lupus in fabula. Dobro nan doša, Toma.

TOMA: Boje vas naša.

PAPE: Evo, baš smo te falili.

TOMA: Mogu zamislit. Ka ludi ste ako me ne falite. Ča dva plemića moredu govorit o pučaninu dok ga nima!

PAPE: Sve najboje, moj Toma. Sve najboje.

MARKO: Ti znaš Toma da u moju kuću ne ulazi politika.

TOMA: Znan da ne ulazi na glavna vrata, ali ko se ne bavi politikon politika se bavi njin, vrimena su gruba.

PAPE: Uvik su gruba vrimena. U nas u Dalmaciji nikad mira. Stalno nas oslobađadu. Dobro je reka jedan stari Splićanin kad su ga pitali bi li još moga proživiti koji rat.

TOMA: Ča je odgovorija?

PAPE; Odgovorija je – rat bi, ma samo da me opet ne oslobađaju. Kad oslobađaju uvik uzmu sve ča imaš.

TOMA: Iden se ja smistit. Adio, Pape.

PAPE: Adio, Toma.

(Rukuju se. Toma ulazi u Markovu kuću)

PAPE: Iden i ja pomalo doma na obid. Marko, pametno u Padovu i piši koji put kad budeš ima vrimena.

MARKO: Pisat ću Pape, čuvaj mi Split.

PAPE: Adio, Marko, vrati nan se brzo.

(Zagrljaj za rastanak.

Marko odlazi s pozornice.

Ulazi Bira)

BIRA: Bog Pape,

PAPE: Adio Bira

BIRA: Drago mi je da ti ne ideš u Padovu.

PAPE: A eto, tako su moji odlučili, a i Katarina ostaje u Splitu.

BIRA: Je, Katarina ostaje.

PAPE: Moran poč obidvat.

BIRA: Ajde, Pape, adio ti.

PAPE: Adio

BIRA (ostaje i piva): BOLI ME (BORIT ĆU SE JA)

**Kako mogu ljubiti ja
Nekoga ko ne mari
I ne čuti osjećaje
Boli me**

**Zašto slipo volin ga ja
Zašto moje misli su s njim
A za njega ne postojim
Boli me**

**A ne znan zašto ljubav je ta
U meni buknula
Mogu li ugasit plamen
Ove ljubavi**

**Samo žena zna
Kome pripada
Di su ti sritni judi
Dala bi ti sve da si kraj mene
Ne znan kako biti sa tobom
Jer ja, Pape, volin te**

(Svjetlo reflektora usmjerava na Katušu).

KATUŠA:

I tako su oni
U Padovu došli
Ma nisu zaboravili
Odakle su pošli
Jo da je meni
U Italiju poč
Tamo da proveden
Bar jednu noć
Kupit postole na Ponte Rosso
A ne ovde jist griz i proso

A oni jopet plaču za Spliton
Ka niki svit za drugon Titon
I sve mislin, volila bi moć
Ne znan kako, do Italije doć.

(Katuša odlazi)

(SCENA - BIBLIOTEKA + IZLOŽBA KNJIGA
DANTEA ALIGHIERIJA U PADOVI)

Toma: U STRANOM SVITU (Ješka o ljubavi)

**Svakog dana u Padovi
Kada nademo se mi
Svaka je rič, svaka glazba
Pisma o Dalmaciji**

**Cili svit sada tu je
I ovde di smo mi
Daljina nas spaja
Puna ljubavi**

**Tu je vrime stalo
Svakon kalon želin proč
I do Geta opet doć
Mali dil Splita
U srce san spremija**

**Tu u stranom svitu
Split sad živi u mom snu
Uvik on će biti tu
Mali dil lita
Ča je osta zarobjen – u srcu mom**

(Ulazi Marko)

MARKO: Toma, dolazi ovamo!

TOMA: Di?

MARKO: Gledaj, izložba djela Dantea Aligierija. Prošlo je 150 godin od njegove smrti.

TOMA: Evo “Božanstvena komedija” i Boccaciove rasprave o Danteu.

MARKO: Ovo me zanima. CONVIVIO oliti SUŽIVOT i DE VULGARI ELOQUENTIA

Iz običnosti rječitost. Ovde Dante iz 15 taljanskih dijalekti stvara taljanski jezik kao pandan latinskom. On je otac taljanske književnosti.

TOMA: Eto, a ti naše. Uvik san govori da si ti naš Dante.

(SCENA OSTAJE – BIBLIOTEKA

Svjetlo reflektora usmjerava se na Katušu)

Katuša:

God'ne su prošle

I studentski dani

U Splitu se ništa prominilo nije

Dobro bit je doma

Na domaćoj 'rani

Dok te lipo grije

Sunce Dalmacije

(Marko se budi)

MARKO: Lino mi se bi ustati,
Jer mi slako biše spati,
Meka biše postejica
A od perja blazinica....

Lipo li je opet bit doma.

(Na scenu ulaze Pape i Toma)

PAPE; Marko, linčino, diži se. Doša je Toma s Hvara.
On je bija u Hvar i nazad, a ti još spavaš.

MARKO: Evo, silazin. Ne more se pošten čovik ni od-
morit.

(Marko se oblači i izlazi iz kuće)

PAPE: Jesi li ti živ?

MARKO: Jesan. Ča je od tebe? Ča jema novega?

PAPE: A ča će u Split bit novega. Ali tebe samo falidu. Svi
pričadu o tome ča si postiga na padovanskon sveučilištu. Priča se
i o tvon govoru na sprovodu mletačkoga dužda Nikole Marcella.

TOMA: To je stvarno tribalo čut.

MARKO: To je bilo u vrime kad mi je najmlađa sestra
Andrijana umrla.

PAPE: Je, bidna, ugasila se priko noći ka svića.

MARKO: Dogodi se jednon u životu da se svi osičaju i
boli stopidu u jedno i to se dogodilo dok san drža ti govor. Ni
sam ne znan ča san sve govoriija.

PAPE: Di ste sve bili, ča ste sve vidili?

MARKO (samo ga pogleda priko oka i nastavi): Jedan
put smo bili u Genovi. Positili smo studente tog, poslin Bo-
logne i Padove, najvećeg učilišta u Italiji.

Srili smo Kristofora Kolumba, koji je govoriya da će jednon dokazat da do zemalja istoka moremo brže stić ploveć prema zapadu. Srili smo i čovika imenon Leonardo, koji je pravija nacрте naprave koja će čoviku dat krila. Ljudi će, moj Pape, ubrzo vladat moren i zrakon.

PAPE: Sve je to lipo, moj Marko, ali jema li u tvomen životu mista za išta drugo osin nauka? Jerbo, Dante je ima svoju Beatrice, Boccaccio svoju Fiammetu, Petrarca svoju Lauru, sve same neuzvrāćene ljubavi...

Tebi fali malo ljubavne patnje, malo povratka među nas obične jude.

A na drugu stranu, da ja izgledan ka ti, puno bi manje vrimena provodija nad knjigon. I poradi tega izletimo malo vanka. Malo vina, glazbe i ljubavi ne bi ti škodilo.

MARKO: Ima bi večeras još ništo pisat, bilo bi boje sutra...

PAPE: Ma kakvi sutra. Marko, Toma, ajmo.

(Svjetlo reflektora usmjerava se na Katušu)

Katuša:

Da van predstavin i naš ženski tim,

Kate, koja voli Marka

I želi bit s njin

A ovo je Bira

I ka ča znate

Ona voli Papu

A u crkvi svira

Klavir i harfu

Ja san tu upala

Ka dite sa sela
Samo zato jer san
Po naravi vesela

(Diže se zastor: KUĆA ALBERTIJEVIH S BALKONOM
I KOLOTUROM)

**Ajmo glazba:
BIRA & KATARINA: SVIT OD STAKLA**

**Svit je od stakla
papira
I nježne glazbe, koja me dira**

**Svit je od trnja
neznanja
A ja još uvek mogu sanjat**

**I dok lutan
snovima
Letin visoko krovovima**

**U,u
i grlin sunce
Oblacima**

**Kad glazba svira
Nestaje tama**

**Dok pisma me vodi
I u njenom ritmu
Ja nikad nisan sama**

**Dok srce ludo
Za tobom tuče
Svi moji snovi
Sve moje pisme
Sve me tebi vuče**

**Jer u
Svitu od stakla
I papira
U u u
I nježne glazbe
Koja me dira
U u u
Još žive snovi
Od sunca i soli
U u u
I postoji ne'ko
Koga volin.**

(Svi oduševljeni pjesmom viču: Jeeeeeee)
(Scena polako tamni. Pada mrak)

MARKO: Di ćemo sad?

PAPE: Zapivat ćemo Kati ispod ponistre.

MARKO: Nemoj. Znaš da joj je stari protiv toga da izlazi s plemićiman. Samo ćemo stvarat probleme. Jedan put mi je reka da ga se čuvan. Ako me još jednon uvati s njon da neću iznit živu glavu.

PAPE: Evo Toma je s nan, on nije plemić. Glazba ova-mo!

(Odlaze ispod Katarinina balkona)

PAPE: Jubav iza kantuna

Dok su dica bila

Dica od baluna

Ja san čeka tebe Kate

iza kantuna

Satima bi staja

Isprid tvojih dvora

Smetala mi nije

Ni nevera s mora

I cilu sad mladost

Samo na te čekan

Na rivu na pjacu

U tami škura

Sve do kasnih ura

I uvijek gledan iz svoga portuna
Oću li vidit tebe Kate
Iza kantuna

Evo i sad stojin
Ispriđ tvojih dvora
Uspet ću se koloturion
Do tvoga balkona

U svetoga Duje
Zapaliću sviću
Pokloni mi srce
Podari mi sriću

Jer cilu mladost
Samo na te čekani
Na Rivu na Pjacu
U tami škura
Sve do noćnih ura

I uvijek gledan
Iz svoga portuna
Oću li vidit
Tebe Kate
Iza kantuna

PAPE:

Potegnite konop da se vinen u nebeske visine do jubjene mi Katarine.

(Marko i Toma potežu konop od kolotura, a Pape sjedeći na letvi uspinje se na Katarinin balkon .

Kolotur se otkaçi iz zida i Pape pada na pločnik.

Toma i Marko pogledaju u tijelo. Pape leži nepomičan.

Prestravljen, Marko ga nasloni uz rub kuće)

Ulazi Bira (gleda u Papu)

PAPE: Marko, zovi mi oca...(klone)

TOMA: Mrtav je.

MARKO: Nisan mu smija dat da se uspne. Jesmo li mi pustili konop Toma ?

TOMA: Ne znan, ja mislin da je kolotur izletija iz zida.

MARKO: Pape...

TOMA: Nima mu pomoći.

BIRA: PAPEEEEE !

(Toma se krsti, grleći Marka. Bira grli mrtvoga Papu.)

Bira – Odlazim

Kako sad bez tebe

**Svit moj u snovima
U trenu nestaje
Tek bol u grudima
Zauvik ostaje**

**Kako sad živiti
Život bez ljubavi
Bogu se moliti
Da bol tu izdržin**

**Sva nadanja u ljubav što imala san ja
Sad su samo jedna tuga što mi tiho govori
Sva nadanja su mrtva i nemam više sna
Kako sad kako sad bez tebe.**

(Svjetlo reflektora usmjerava se prema Katuši) :

KATUŠA:

Marko se malo maka iz Splita

Tija je poč daleko od svita

Šolta je bila mir i samoća

U more je moga noge toćat

Onda se puno i knjigon umara

Privodija je libre

I rvacki stvara

Kad umra mu je pape

U Split se vratija

I smistija se

Kod brata Valerija

SCENA: BIBLIOTEKA

(Katuša i Marko ulaze na scenu)

KATUŠA: Valerije me posla da van buden pri pomoći.

MARKO: A, ti si Katuša?

KATUŠA: Je, Kat'ša.

MARKO: Dobro mi došla. Evo ovod san smistija bibli-
oteku, tu moraš pažljivo brisat prašinu s knjiga.

KATUŠA: Koliko knjižurina, ti mora da si pametan ki
Solomun.

MARKO: Ja san pametniji brat, ali ja san čuja da ti je
Valerije pri srcu.

KATUŠA: Je, lip je ki slika, a bidna Jele mu ne mere dat
dice.

MARKO: Brini se ti više za kuću, a dica će već doć.

KATUŠA: Oću, oću, kako god vi kažete. Eto meneka sutra u cik zore.

MARKO: Nemoj molin te rano. Dođi kad mi odemo na posal.

(Katuša odlazi kimajući u znak pozdrava. Ulazi Toma)

MARKO: Toma, jesi li ča čuja o Katarini?

TOMA: Niko to ne zna, moj Marko, nestala je one noći, a njezini su odselili u Jakin.

MARKO: U Anconu.

U mojin mislima ijadu puti san promisljia kako je Pape strada. Ja san bija ti koga je Katarina volila. I ja san volija Katarinu. Da san ima hrabrosti ka Pape bija bi se tu večer ja uspeja na kolotur i danas me ne bi bilo.

TOMA: Nemoj tako govorit. Sudbina je tila da oстанеš živ. Ti tribaš ovomen narodu. O tebi se govori s poštovanjen. Svojin privodima i dilima posta si otac hrvatske književnosti. Tvoja Judita himna je naše književnosti. Ti više nisi gospodar svoga života. On pripada hrvatskome narodu.

MARKO: Lipo si to reka, ali ja ne vidin neku veliku vridnost u svemu tome. Samo iman tu potribu da pišen, da privodin, da radin, u žeji da zaboravin i ne mislin na sve ča se dogodilo. Ali njezin lik mi se neprestano vraća. Ona je dil svake moje knjige, svake moje pisme, ona izlazi iz mojih rukopisa, ona popunjava zrak moje sobe, ja dišen njezinin plućima. I pitan se: Di je Katarina? Je li živa, misli li na me...

Moga srca vilo

Nek ti ova pisma
Kroz note i riči
Zamini ruže,
Brnistru, kale
Svo cvíće svita
Iz vrtova sriće
U ovoj san pismi
ja skupija za te

Otišla si s liton
I odnila nebo
Vratila ladnu
Bistrinu mora
Nesta je i smij
Iz kalete moje
Pobigla su dica
Iz mojega dvora.

U dalekon svitu
U snovima zime,
Kad čuješ da neko
Doziva ti ime
To moja te jubav
U snovima prati
Kad vrate se laste
I ti mi se vrati

**Tvoja mi se ljubav
Kroz glazbu vraća
Grije mi dušu
Hrani mi tilo
Dok mislin na te
U meni je lito
Jedina moja
MOGA SRCA VILO**

(Svjetlo reflektora usmjerava se prema Katuši)

KATUŠA:

Dvajs godin je prošlo

Rodila san ćer i sina

Marku su tri brata ubili Turci,

velika je bila tuga materina.

Puklo je srce od Dobrice majke

Iz naših života nestale su bajke

Bira je već davno u samostan pošla

Od Papine smrti sebi nije došla

Od puste familije

ostali su samo

Marko, Aleksandar

i moj Valerije

MARKO: Katuša, ča brontulaješ sama sa sobon, ovamo dolazi.

KATUŠA: Rec' Marko.

MARKO: Večeras dolazi Toma na večeru, gledaj ispeć bokun mesa.

KATUŠA: Dakuće, Toma je naš čouk, kup'ću ja za nj najboje, nimaj straj.

MARKO: Znan ja, kad je tebi niko drag, onda ne moreš falit, ali koji put kad dođu gosti koji ti nisu po voji, ne daš in ni bićerin, a to ne moš tako.

KATUŠA: Ja kad nikoga ne volin, a i kad vidin da ni van nije, undak nek ide ča.

MARKO: Jesi to lipo rekla, srića da govorin sve jezike, pa ne samo da san te razumija, nego mi je ta iskrenost i draga.

Kad bi svi judi tako govorili! Valerije je dobro napravija kad te doveja, a i ovo drugo je dobro napravija. Ma nek su ti samo dica zdrava.

KATUŠA: Jesu moj Markane, i pripametna.

(Scena se polako mračí – Katuša pali sviću. Toma kuca na vrata. Otvára mu Katuša)

KATUŠA: Marko, Marko, brzo dođite, Toma je ranjen.

MARKO: Ča je bilo, Toma.?

TOMA: Ništa, moj Marko, jedan me je zalutali metak pogodija od rebatajice. Ali sad je već rana zaresla. Katuša se pripála ča je vidila malo krvi na košuju.

MARKO: Katuša, daj malo rakije da isperemo ranu, i čistu pašicu.

(Katuša donosi rakiju i pašicu, čisti Tomi ranu i zavija mu novu pašicu)

TOMA: Iden oprat ruke.

(Pokuša se dignit sa stolice, ali ne može od slabosti)

KATUŠA: Sidi, Toma, ne igraj se nisi dite. Noge ti klecadu od slabosti. Prvo moraš nešto stavit u usta za pokripit se. Sa'će Katuša donit malo mesa i vinčine. Crno vino će ti omar vratit krv. Oću li ja stavit stol, a Marko?

MARKO: Moreš pomalo, nije priša. Reci mi Toma ča se dogodilo.

Čuja san da su forski plemići silovali neke pučanke dok su bile unutar zidina i da je došlo do ustanka. A Matija da je sad skupija priko 2000 judi .

**TOMA : ZA HVAR (Srna i vuk)
Dolazin iz Hvara, di rat je buknija.
Tamo gori zemlja i grad se srušija.
Ja san dio puka, što sebe naziva
U ovon svitu suza hvarskin gospodarima.**

**I sada da bi život svoj, sve moje godine
Da ovu bitku dobijemo, za Hvar za pučane
A tamo je Matija skupija puk i ide protiv svih
Znamo svi da je on snažan čovik i da će uspiti.**

**Trideset smo brodi s gazda Jankom skupili
Neće nama plemstvo više zakon krojiti
Fortica će pasti i neka plemstvo zna
Za pravdu i poštenje, do smrti, borit ću se ja.**

TOMA: Matija je doša prid For i more ga lako osvojit. U temen ludilu zaradija san ovu ogrebotinu, a kako san se navijija da ću doć ovo je ispalo sad ne samo prijateljska posjeta nego i posjeta s razlogon.

MARKO: Reci ča te muči.

TOMA: Pučani Splita na čelu s Marinom Domićem molidu te da se priko tvoga brata Aleksandra u gradskom vijeću dobije suglasnost da grad Split neće dat brodove za gušenje bune na Foru. Očeš li nam to napraviti?

MARKO: Učinit ću ča buden moga.

(Svjetla se gase i reflektor se usmjerava na Katušu)

KATUŠA:

Pučani su osvojili Hvar na kratko

Poslin su Mleci

Potukli ih glatko

Matija je pobiga

U krajinski kantun

Naš je Toma svrši

U mletački prežun

Odatle je spasija ga

Biskup Bernard Zane

On se onda pridružija

U te ratne dane

Petru Berislaviću

Hrvatskome banu

Da bi svome puku

Bija u obranu.

(Toma ulazi vezane ruke)

MARKO: Šta je sad opet?

TOMA: Oli ne vidiš da je druga ruka. Jedna je bila za moj For, a ova je za Hrvatsku. Ali, nije ruka ča me brine. Marko, ubili su Petra Berislavića.

(Marko potresen)

MARKO: Samo nan Bog more pomoć. Napisa san epistolu Hadrijanu Četvrtom, molija Papu da spajanjen vojske krene u rat za obranu kršćanstva. Čuje li ko moje preklinjanje? Kako se to dogodilo, Toma?

TOMA: Turska zasjeda. Koliko te ti čovik volija... Sve ča si ti napisa on je pokušava ostvarit. Juditin duh dobija je tilo u tomen čoviku koji je sva svoja imanja proda kako bi naoruža narod u borbi protivu Turaka.

MARKO: O Petru i njegovoj hrabrosti ne moraš mi govorit. Sićan se, prigodon jednog od naših susreta poklonija mi je sat, jedino vridno ča mu je ostalo, a u znak njegovog dubokog poštovanja prema mojin dilima. Kad san mu reka da se ne odriče nečeg tako vridnog, on mi je odgovorija da kad nešto poklanja onda poklanja samo ono čega se teško odriče, jer samo tako poklon ima svoju vridnost. To nikad ne mogu zaboravit.

Zašto odlaze dobri judi... Ko je ti koji kroji pravdu na ovomen svitu... Di nas vodi ovi put kojega zovemo životon...

(Svjetla se gase, reflektor se ponovno usmjerava na Kатуšu)

KATUŠA:

Marko je puno, puno ostarija
Vist o smrti Petra
Skroz ga je dotukla
Nikako više nije
Vanka izlazija
Iz spli'skog života
Vas se je povuka.

Valerije je umra
I Jelena isto.
Ostala san sama
U velikoj kući
Dica su ošla
U veliko misto

More bit da tamo
Manje će se mučit

Toma je pomaga
Koliko je moga
U Marka je gleda
Ka u dragog Boga.

U sičnju ijadupestodvadesetčetvrte Toma je doveja Petra
Kružića, kliškog kneza kod nas.

(Ulaze Toma i Petar Kružić)

KATUŠA: E Toma, moj dobri Toma. Sedite, saće Marko.

TOMA: Neka, neka...

KATUŠA: Marko..., doša nan je Toma i niki čouk.

(Marko ulazi)

TOMA: Marko, da vas upoznan, ovo je Petar Kružić, knez kliški.

MARKO (tiho): Još jedan Petar. Izgubili smo jednoga važnoga Petra, Petra Berislavića, ali svaki Petar je važan. I Vi držite, ka i sveti Petar, kjuč; on od raja a vi od Splita. Ne dajte da Klis padne u turske ruke.

PETAR: Neće, ne bojte se dok je Tome i mene.

MARKO: Ostanite na obidu, re'ću ja Katuši da ništo skuva.

TOMA: A ko more odbit Katušinu spizu?

KATUŠA: Već san ja stavila bronzine na vatru. Saće to bit brzo gotovo.

(Katuša izlazi)

MARKO: Znate, Petre, o Vama san od Tome čuja mnoge priče i kroz te priče prihvatija san Vas ka Tominog brata. Jedino snaga koju vas dva imate more nas izvuć iz turskog prstena. Morate znat ča branite. A ja koji put volin nike stvari ponavjat, koje more bit da znate, a ne želeći se pravit pame-tan, unaprid vas molin da oprostite starcu jubav koju gaji za ovu našu Dalmaciju.

U Splitu jemamo, iako smo pod Venecijom, tristaipede-
set familja di se govori hrvatski, a samo dvadesetak ča govori-
du taljanski. Svi su proglasi na našen jeziku i to puno govori
o ovome gradu. Split, to su vrata Hrvatske. Ne samo da se
tu rodija hrvatski jezik nego i kultura, tisućljetna kultura. U
rimsko doba regija Dalmacija dala je puno tega: Dioklecijana,
koji je kad je sagradija palaču da ovome gradu tilo, Dujma,
koji je s kršćanstvom da dušu.

TOMA: I Marula koji, kad mu je da rič da mu je i pamet.
I tako ti je, moj Petre, naš Marko od ovega grada stvorija živo
biće.

MARKO: Ne upadaj mi u rič.

TOMA: Škužaj, samo ti nastavi.

MARKO: Lipo si ovo spojija. Sve je, moj Petre, počelo
ovod, u Dalmaciju, cila naša povist je zapisana u zidinama
Dioklecijanove palače. I sad moraš razumit zašto Split triba
obranit od Turaka.

KATUŠA: More bit da nas Turci neće osvojit, ali ova
naša mladost samo sluša njiovu glazbu, sva glazba vuče na ti
orjentalni đir

(Katuša zanjiše tijelom i zapjeva: Godinama varao si
me...)

PETAR: Vaše priče su nadahnuće svakome ko voli ovu
zemlju. Toma i ja smo ponosni što možemo biti mali dio po-
visti koju vi stvarate svojim pisanjen.

(Čuje se kucanje na vratima, Katuša ide otvorit, i vraća se)

KATUŠA: Marko, zovu te u samostan benediktinki, nisu mi rekli o čemu se radi.

TOMA: Da ti nije ča sestri Biri, ona se još u ditinstvu zaredila, je li ona još tamo?

MARKO: Je, ajdemo Katuša omar. Skužajte, svitu.

PETAR: Idemo i mi pomalo.

TOMA: Javi ako ti ča triba.

(Pozdravjaju se. Marko oblači kaput)

TOMA (Katuši) : Slabo mi Marko izgleda. Je li bija u likara?

KATUŠA: Bija je, ali un neće ništa reć.

TOMA: Čuvaj ga, Katuša. Idemo, Petre. Adio van!

(Svi izlaze, spušta se zastor)

SCENA: SOBA U SAMOSTANU BENEDIKTINKI

BIRA: GRIJ DITINSTVA (GORI MORE)

Vidin sve
Sad kad ne cvita cviče
I više, nima ni lita
I sve ka'da brzo protiče
Nikoga nima

A znan ona za njega moli se
I tu živi
To sve je šta njoj je sada ostalo
Da njezin duh se smiri

Grij ditinstva
Mladosti moje, uze' je jubav koje nima
Život nam presta je, i sada sve ka'da nestaje
Grij ditinstva
Sve naše snove i naše žeje je izbrisa
Život nam presta je, i sada sve ka'da nestaje

A znan ona za njega.....
(Katuša i Marko ulaze u samostan)

MARKO: Čekaj me dok se ne vratim.

(Marko ulazi u sobu gdje leži jedna starica)

KATARINA: Marko, priđi bliže da te dodirnen.

MARKO: Katarina, ti si živa.

KATARINA: Jesan, i nikad te nisan pristala volit. Tila san samo pri vengo umren da te još jedan put dodirnen, da ositin tvoju blizinu.

KATARINA: MARULE (BEZ TEBE)

**Prošli su dani i sni
Prošle su puste godine
Od kada znao si ti
Svu ljubav mi pokloniti**

**Životu mome je kraj
I tebi želin reć
Da duhon bila san ja
Uz tebe sva**

**Marule
Sva moja ljubav
Tebi je pripala
Za te san živila**

**Marule
Svi moji snovi
Za te su vezani
Za tebe satkani**

Marule

MARKO: Ja...

KATARINA: Nemoj ništa govorit, osin tebe ništa u životu nije bilo. Želin samo da znaš da san sve ča si u životu radija pratila i da san, iako ne u tilu, u duši uvik bila s tobom.

MARKO: Moreš li mi oprostit, Katarina?

KATARINA: Nema se tu ča oprostit, jubav znači davanje i ja san je izabrala ka svoj životni put. Priđi bliže i uzmi moju ruku.

(Marko sjedne uz Katarinu, uzme joj ruku, nagne se i poljubi je. Katarinina ruka pada. Marko shvaća da je više nema)

MARKO: Katarina.... Oprosti mi, Katarina.

(Ulazi Katuša i dodirne ga za rame)

MARKO: Znala si da je ona tu.

KATUŠA: Jesan, rekla mi je Bira, ali mi nije dala da ti kažem.

(Marko ustaje, izlaze iz samostana)

KATUŠA: Jesi li dobro?

MARKO: Ne znan, vodi me doma, umoran san od života.

(Odlaze sa scene).

(SCENA: BIBLIOTEKA – MARKO LEŽI U KRE-
VETU

Katarina kao duh u bijelom dolazi u pozadini):

SMIRAJ (JUGO)

Marko:

**Batidu ure,
Vrimena nima,
Lita su prošla,
U srcu zima**

Katarina:

**Svaćan da više
ništa ne triban
sve ča je bilo
je u snima**

**Život se moj
Tiho gasi
Žeja za snon
Sve je jača
Tilo mi sad
Smiraj traži
Od ovog svita suza i plača.**

**Život se tvoj
Tiho gasi
Žeja za snon
Sve je jača
Tilo ti sad
Smiraj traži
Od ovog svita
suza i plača**

**Čekan te da
Ruku pružiš
I da moj duh
Tvoj duh nađe**

**Čekaš me da
Ruku pružim
I da moj duh
Tvoj duh nađe**

**A život moj
Na ovon svitu
Di ljubav naša u stih samo stane.**

**A život tvoj
na ovon svitu
Di ljubav naša
u stih samo
stane**

**Gledan u prazno
ne vidin ništa
samo se sićan
jubavi tvoje**

**Kuća je pusta
ka da me nima
dok smrt sad vlada
spliskin poljem.**

(KATUŠA sjedi, reflektor je obasjava)
Bila je to noć uspomena,
Bila je to noć kad se cili život kroz misli vraća,
Bila je to noć suza, traženja oprosta i plača,
Bila je to noć sjena,
Bila je to noć konačnog smirenja.

(Marku prilazi Katarina u bijelom, raširenih ruku, i od-
vodi ga sa sobom)

KATUŠA: Marko je zauvik oša. Jadna ti san.
(Zastor se spušta)

(Katuša ispred zastora)

**KATUŠA: NA KRAJU PUTA (TAMA – ZOVEM
PRIJATEJE MOJE)**

**Na kraju puta opet san sama
I više noću ne nalazin sna
Od svega svita ča bi je s nama
Nikoga nima da ruku mi da**

**Ja često lutan kaletan grada
Za pronać di smo ostavili sne
I tražin sjene prošlih dana
Jesmo li zauvik izgubili sve**

**Sad di su prijateji moji
Di mladost nestala je sva
Sva lita mojega života
Ja niman kome da ih dan....
Ja niman kome da ih dan.**

(Katuša sjedne na stolicu, pokrije lice rukama. Svjetlo se polako gasi pa se nakon nekog vremena opet vrati na Katušu)

KATUŠA:

Tri miseca nakon
Smrti našeg Marka
Klis je opkolilo
Tri ijade Turaka
Ma Petar i Toma
Vojsku su skupili

I Turke po noći

Tiho okružili

SCENA: KLIS

Svjetlo reflektora prebacuje se na Tomu i Petra.

PETAR: Polako....

TOMA: Čekat ćemo zoru za napad. Puštimo ih neka se uspavaju.

PETAR: Jema ih puno, oćemo li uspit?

TOMA: Neće se oni ni snać, a mi ćemo bit na Klisu, moj Petre.

(Noć polako zamjenjuje zora. Toma i Petar gledaju prema kliškoj tvrđavi. Odjednom zapuše jak vjetar)

(Svjetlo reflektora prebacuje se na Katušu)

KATUŠA:

Kad svanula je zora

Donesen iz mraka

oblak s mora

U liku našeg Marka

Do Tome dođe

Snagu mu ulije

Da povede bitku

Za spas Dalmacije.

TOMA: Marko.....(gleda u oblak s Markovim likom)

TOMA: VATRA

**Ja sam vatra
što sa neba
snagom groma
snažno više**

**Ja sam vitar
sa olujom
što s mora se diže**

**U meni živi
ratnik od snova
U meni reste
rika što teče**

**U meni sada
Ratni žar je
Koji peče**

**Ja bitku tražim
I bjesnin do bola
Uz glazbu ludog ritma
Rock and rolla**

Ja sam vatra.....

**Ja sam voda
Što sad nosi
Snažne kapi
Litnje kiše**

**Ja sam glazba
grmljavine
Što mačem se piše**

**Ja sam oblak
Što te gazi
kapima kiše**

**Ja sam vitar
Ša olujom
Što s mora se diže**

Ja tebe tražim.....Ja sam vatra

TOMA: Juriš...
Pobjeda ! Sve je to R&R
Svjetla na sceni se gase :
Toma i Petar se grle. Svi prilaze sredini bine. (Marko,
Katarina, Bira, Pape, Toma i Petar)

Judita(Jugo):

**Pjesnik dade
mač u ruke
Juditi djevi
hrvatskog roda**

**Da Turčinu glavu
otkine snažno
jer samo je tako
bliže sloboda**

**I svakim je stihom
on priziva nježno
i njena snaga
pjesmom raste**

**I pada glava
Holofernu
da hrvatska zemlja
mir svoj nađe.**

(svi):

**Vječiti san o slobodi
nitko nam sad uzet neće
Hrvatska sad svijetom brodi
u bonaci ljubavi, mira i sreće**

**O stoljetnom snu pjesnik zbori
Krvavom tintom povijest piše
Život se novi rađa iz boli
i hrvatska zemlja slobodom diše.**

KRAJ

Dječji mjuzikl
Marko Polo

Srdelice, Peristil 2007.

Narator:

*Marko Polo se rodija u Korčuli (15. rujna 1254.)
di se i danas nalazi njegova rodna kuća.*

*Braća Polo, Nikola, otac Markov i stric Mateo
prodavali su med i ličili pluća.*

*Marko je iša u školu
di su išli i drugi plemići*

*Učija je bibliju
i klasičnih autora riči*

*Od jezika zna je
taljanski i francuski*

*Volija je prirodu,
a nije mu iša ruski*

*I volija je more
više od škole*

Markova baba:

*Maaaarkooooo.... Doma dojadi, vrati se doma,
nevera će, skloni se od groma.*

Marko: *Pusti me baba, neka mi more ulazi u prsi, volin kad
mi vitar crnu kosu mrsi.*

*Za me more život znači, a plovidba radost,
Nek u putovanju prođe moja mladost.*

Korkyra nigra

Mala je kuća,
A veliki dvor
Malo je spize
Ma duše pun stol

Ni puno soba
I tinel je tisan
Jubavi puno
Ka niko ni bisan

Korkyra nigra, Korkyra nigra

Život je bija najlipja igra

Ditinstvo moje u meni živi

Dil mi je duše na njenoj rivi.

Ni bilo šoldi
ma bilo je sriće
u mekoj postěji
uz babine priče

I nikad nan dosta
Ni bilo igre
u naručju
Korkyre nigre.

***Narator:** Markov otac Nikola i stric Mateo
trgovali su s dalekom Kinom
Kupovali mirodije plaćali ih svilon
S petnajst lita Marku umre majka,
I završi tako ditinja bajka
Iz Korčule Marko u Veneciju krene
Ostavljajući za njim djetinstva sjene*

***Nikola:** Marko, vrime ditinstva je prošlo, putujemo za Veneciju. Vrime je da ostavimo Korčulu.
Čekaju te libri u zanosnoj Veneciji.*

***Marko:** Adio Korčulo, nikad te zaboravit neću.*

Venezia

Pasalo je vrime vajalo je partit
U lipu Veneciju
Otac mi je reka da ćemo se vratit
u našu Dalmaciju

Lipo mi je bilo živit u Korkyri,
Di san se ja rodija

Ma san uvik tija u svit poč povirit
Čeka me Venecija

Venecija, Venecija
Ti svit si meni otvorila
Venecija, Venecija
Srce si moje osvojila

Prolazidu dani miseci godine
U lipoj Veneciji
Ma jopet se pitan ča radidu doli
U mojoj Dalmaciji

Narator: Dvi godine poslin Nikola je dobi od Pape pismo i vridne darove za velikog Kana.

*Na put u Kinu su povelj Marka a krenuli su istoga dana.
Putem svile su prošli Armeniju, Persiju, Afganistan,
preko Kaspijskog mora, Perzijskog zaljeva i pustinje Gobi i
jednog litnjeg dana
došli u zemlju Kublaj Kana.*

*Odsili su na dvoru velikoga kana.
Marko je već vlada sa četiri jezika
i postao Kanov miljenik i dika.*

*Veliki Kan ga je sla na brojne misije
diljem Kine, Burme i Indije.*

*Marko postaje guverner pokrajine Yang choꝝ
vladajući sa 27 gradova na način koji je samo on znao.*

Marko: Svilu, papir, papar, ministru i porculan još Venecija ni vidila.

Kina ka da je zemja iz babinih priča, nestvarna, i jako mi se svidila.

Veliki kane tebi hvala ča si me obogatija ne u dijamantima sjajnim

Već onim ča mi je najdraže - saznanjima nestvarnim.

Kublaj kan:

Ja tebi sam zahvalani reći ću ti jedno

Svo moje znanje našlo je u tebi strpljivog učenika

i tu tvoju vrlinu nagradit ću vrijedno.

Yang chow,

Shanghai, Shanghai, Shanghai.....

Ijadudvistasedandesetprve

Na put san pošla do daleke Kine

S ocen Nikolon - sa barba Maton

Put nan je traja četiri godine

A onda smo došli do kraja puta

Kina je bila ka zemja iz raja

I znali smo da smo došli do cilja

Kada smo sreli kana kublaja

Yang-chow, Yang chow, Yang chow

Grad je u kojem sam vladao

Yang chow, yang chow, yang chow

To veliki kan mi je dao

Upoznao sam narode i zemlje
Di mjesec i zvjezde drukčije sjaje,
Velika je Kina činila me malim
Zemlja koja srcu puno toga daje

***Narator:** Polovi su ostali kod Kana više od 17 godina
i stekli su veliko bogatstvo u zlatu i draguljima.
Postali su nestrpljivi, a u strahu da ne umre Kublaj kan,
Povratku kući odredili su dan.
Kublaj kan se nerado složija i odobrija im povratak
Ali im je dao još jedan zadatak
Otpratiti mongolsku princezu na vjenčanje sa princom Perzije.
Bila im je putovnica iz daleke Azije.
1295. nakon tri godine putovanja u Veneciju stižu
S bogatvom kojim svoju moć uzdižu.*

***Nikola:** Prošli smo, sine veliki put. Od momka posta si čovik.*

***Marko:** Najveće znanje je životni put jer ostat će u meni za vik.*

Povratak (zbor)

Vrime ča je prošlo, vrime ča je sad
Nosimo u sebi za buduće dane
I cili naš život u sićanja stane
Kađa si još jučer bija lip i mlad

Vaja poč sad doma, prošle su godine
Prošlost su postale Indija i Kina
Venecija čeka voljenoga sina
Ča pronosi slavu svoje domovine

Marko, Marko, Marko Polo

Proša je on cili svit

I prije Venecije

(Doša nan je on u Split)ili(u Korčulu se doša skrit)

Marko, Marko, Marko Polo

Zaboravi Veneciju

Marko, Marko, Marko Polo

Ostani u Dalmaciju.

Neka čeka svita mletačkoga dvora
Venecija neka sad ćuje naš glas
Ovo je zemlja, zemlja sviju nas
Ovo je zemlja zemlja Marka Pola.

Narator: *Tri godine poslin Korčulu napadnu Đenovezi
Marko je poveja galije da oslobodi misto
Sa svojim je bija u vezi
Ali to više nije bilo isto
Imali su oni svoje špijune
I Marko je izgubija bitku ovu
Naša se u zatvoru u Đenovu.
U tamnici počne pisat memoare
U knjizi koju nazva Il Milione
Za dobre prijatelje stare
Priče to su pustolovne.*

Marko:
*Za moja pisanja zaslužna je bitka za Korčulu moju,
jer samo san zatočen u tamnici vlažnoj
mogao sam ispričat priču svoju,
duh svoj smirit i sjetit se onog što je bilo
i pustiti ruci da napiše što sve je doživilo moje tilo*

Bitka kod Korkyre

U Korkyru su moju došli genovezi
S mlecima su započeli rat
Galije su tukle topovima luku
Pale su kuće rušio se grad.

Za Korkiru nigru vodili smo bitku
Smrt je bila svuda tada oko nas
Poraz je bio za nas neizbježan
Predajom smo samo mogli naći spas

**Za Korkyru svoju život bi dao
U krvavi mi smo krenuli boj
I nikada neće biti mi žao
Da padnem u bitci za narod svoj**

Sad zarobljen ležim u tamnici vlažnoj
Di pišem knjigu il millione
O svome putu u daleke zemlje
Di stvara sam svoje bastione.

***Narator:** U lito 1299 godine potpisan je mir između Venecije
i Genove*

i Marko se vraća u avanture nove.

U Veneciji se ženi za Donatu Badoers kojom ima tri kćeri.

Sad živi u bonaci ne više u neveri.

Ostaje u Veneciji do svoje smrti 1324.

Ispricao sam samo polovinu onoga što sam vidio.

Riči su mi bile škrte.

Marko nikad nije naučila kineski jezik, mnogi su se pitali dali je i bija u Kini,

ali njegova knjiga zarobila je mnoge čitatelje približavajući ih toj daljini.

Postala je najvažnije djelo o svijetu izvan Europe. Marko Polo je bio prvi čovjek koji je upoznao pustinje i trope.

Putujući tisućama milja kroz pustinje, prašume, planinske klance,

izložen različitim vremenskim uvjetima, divljim životinjama vezivan u lance.

Marko u svojoj knjizi na putu svile

mnogim putnicima u stoljećima koja dolaze put utire.

Donata: Marko, kuda tvoje misli lutaju uvijek se pitam. Kad bi barem mogla biti dio tvojih snova da po njima skitam?

Marko: Dona, sva moja putovanja uvijek će živjeti u meni, ali onu mirnu luku našao sam u tebi.

Svoju sam ljubav poklonio tebi

i Korkiri negri.

Korkyra, moja Korkyra

Kad svršu nevere, ratovi i kiše
I kad kraj života sve je meni bliži
Misli se vraćaju na ditinstva dane
Di je bila srića, di ni bilo friži.

Venecija me je zarobila tilon
Ma je moja duša u Korkiri nigri
I ako ne tilon sićanjima plovin
U vrimenta di je sve bilo u igri

Korkyro moja, Korkyro draga
Di je moja mladost ostala na žalu
I nikakva zlata i nikakva blaga
Ne mogu zaminit Korčulansku valu.

Kad svršu nevere, ratovi i kiše
I kad kraj života sve je meni bliži
Misli mi se vraćaju na ditinstva dane
Di je bila srića di ni bilo friži.

***Narator:** Danas Marko Polo uživa poštovanje jer se shvatilo da svake njegove misli postoje u mjestima o kojima je pisao. Njegova knjiga donijela je saznanja koja su tada bila događanja. Iako ga mnogi nisu priznavali, svi se slažu da je bio prvi putnik koji je ucrtao rutu Na Azijskom putu.*

*Evo na kraju i riječi samog Marka Pola:
Ja vjerujem da je bila Božja volja da se vratimo, tako da ljudi mogu saznati o svijetu izvan Europe, i važno je bilo da shvatimo da nijedan čovjek, kršćanin ili saracen, mongol ili poganin, nije istražio toliko svijeta kao Marko, sin Nikole Pola, veliki i plemeniti građanin Korčule i Venecije.*

Musical

Marco Polo

Narrator:

*Korkyra Nigra was Marco Polo's home,
There he lives with Nicola his father and his uncle Mateo, so
he was never alone*

*They hold a market where they sell wine and honey
So through the years they earned a bit of money
He went to school, had good education, Koryira was always
his inspiration.*

*He learned languages, he loved the nature,
But most of all he loved the sea
There he is looking for adventure,
There he feels free !*

*Marco's grandmother: Maaaarcooooo.... Come home, get
back to the harbour, a storm is coming.*

*Marko: Let me be gran, let the wind and the sea break into
my chest. For me the sea is life, sailing joy, and journeys – the
joy of life.*

Korkyra island

A bit of sunshine,
A bit of sea
It was enough then
Just to feel free

All of my childhood
That I can recall
With love and the care
Has fulfilled my soul

Korkyra island, Korkyra island
Now I can tell, that it was my land
All of my memories go to that island
Korkyra island was only mine then.

There was no money,
There was no food,
But we used a smile
A smile to feel good

With sun in our eyes
We played the games
On Korkyra island
Where it never rains.

*Marco and Mateo traded with China
The most sophistic merchandise
Bringing from China the touch of paradise
But, while they were in China, Marko's mother died.
He was only fifteen, when his father did decide
With the money they saved
They went to Venice for bigger trade.*

***Nicola: Marco, childhood time is over, we are leaving for
Venice. It's time to leave Korkira behind.***

Books await you in the divine Venice.

Marco: Goodbye Korkyra, I'll never forget you.

Venezia

Now the time has come to, say goodbye to childhood
To bella Venezia.
Father gave a promise that we'll soon return to
A nostra Dalmazia.

It was nice to live, in Korkyra nigra
The place, where I was born.
But I always try to, reach the new horizons
To bella Venezia.

Venezia, Venezia, Tu sei la mia cara liberta
Venezia, Venezia, Tutto il mio cuore con te sara.

Since I left Korkyra, all my life has changed to
La bella Venezia.
But I'm always asking what is going on now
Nella mia Dalmazia.

---

*Two years passed, since his mother died
Nicola and Mateo planned to go to China
With the money they put aside
But, everything went better
As they received from Pope a letter
He wanted them to visit great Khan
So, they sailed to China, passing Armenia, Peru, Afghanistan
The silk route to China was across Caspian Sea, the Persian
Gulf and Gobi desert
And finally they appeared to great Khan's court for Chinese
tea.*

*Marco soon became famous in China's country
And he became the governor of Young chow county.*

***Marco: Silk, paper, pepper, pasta and porcelain Venice has
not seen yet. China seems to be the land from gran's stories,
unreal and yet so close. Thanks to you great Khan for enriching
me not with glowing diamonds but with knowledge so unreal.***

***Kublai Khan: All my knowledge has found a patient pupil
in you and this virtue of yours I will be rewarded.***

Yang chow

Twelve hundred seventy and one
Year that we went to faraway China
With father Nicola and uncle Matte
After four years to China we have come

When we reached the end of our journey
That land looked to us like the land of the sun

We didn't know that we have made it
Until we met Kublai Khan

Yang chow, Yang chow
I rule with that city all alone
Yang chow, Yang chow,
But I was still thinking of my home.

I have met people, lands and heard stories
In the land where stars have different shine
To the big country that makes me smaller
I gave what was left of the heart of mine.

*For more than 17 years Polo's with Khan stayed,
they earned a fortune in gold
but to go home they prayed
Finally Kublai Khan agreed and allowed their return
So, In twelve hundred ninety five they return to Venice, after
three years of journey
they were home again.*

*Nicola: My son, we have come a long way. From a boy you
became a man.*

*Marco: The greatest knowledge comes from the lives' jour-
ney and I wouldn't trade mine to no ones.*

Coming home

Time that has been passing
And the time that's now
We are carrying deeply
For days that will come

And all of our life
Can stay in one rime
No one can or will
Ever stop the time

It is time to go now
Now it's time for home
India and China are now far behind us
Venice is waiting for her son to come
To tell the stories no one told before.

Marco, Marco, Marco Polo,
He has been where no man has been
Marco, Marco Polo
To tell us what he has seen.

Marco, Marco, Marco Polo,
Do not think of Venezia
Marco, Marco Polo
Don't forget your Dalmazia.

Let now Venice wait
Can you hear our pray
Come back to Dalmatia where you have been born
This is the land where you should return
This is the land, the land of Marco Polo.

*Twelve hundred ninety eight - three years after his return
Marco was in Korkyra again
He came back home
And became a commander of a galleon*

*The war against Genoa
Threw him into the dungeon for a year
There he starts to write his story
He wanted to share
He wrote about China, India and Africa
Using his imagination.
Il Millione became the most popular book amongst
European nations*

*Marco: For my writing the credit should go to the battle for
my Korkyra, it is only because of my imprisonment in the dump
dungeon that my spirit could stand still and remember all that
had past and let the hand write what no one has written before.*

The fight

A Korkyra son arrivatti Genovezi
And Marco has to go to a fight
Galleys have surrounded Marco's island
Houses were burned, everything was bright.

For Korkyra Marco lead the battle
Death was then all around us
Enemy was stronger, and stronger
We lost the battle, we lost lives

For the freedom I offered my heart
For the freedom I offered my life
But instead they put me in the dungeon
They didn't let me, didn't let me die.

Now he's locked in a dungeon
Where he's writing il milione
About his travels to the countries
That no one has travelled to before.

*In the summer of twelve hundred ninety nine
the treaty between Venice and Genoa was signed
In Venice he marries Donata Badoers
and she gives him three daughters.*

*He remains in Venice till his death in thirteen twenty four
His last words were: It was worth living for !*

I have told only half of what I saw

*Marco Polo was the first man who understood the spirit of
the cultures of the east. Travelling thousands of miles through
deserts, rain forests, mountain passages, exposed to various
whether conditions, and wild beasts*

*Marko becomes a writer - the most influential one,
on the silk route and paves the way to many travellers
through centuries to come.*

*Donata: Marco, where do your thoughts wonder off I
always ask myself. If only I could be part of your dreams?*

*Marco: Dona, all my journeys will live in me forever, but
you are the peaceful harbour that calmed me down. I have
given all my love to you and to Korkyra negra.*

Korkyra, mia Korkyra

When all storms of lifetime
And the wars are ending
You then start to think of
People you have loved

You feel that friends were
All you ever needed
The Korkyra sea,
And the sky above

I gave to the Venice
All my life and freedom
But I kept my heart
For Korkyra nigra

And in my mind
I'm always sailing
To Korkyra mia,
to Korkyra nigra

Korkyra mia,
Korkyra cara,
You will always be now
My only true love
And all our treasures
That we brought from China,
Cannot shine like once shined.....The Korkyra's cove.

*today Marco Polo enjoys the respect of the world entire,
because it has come to be known that the places he wrote
about became everyone's desire*

*Marco was the first traveller who charted the route through
the length of Asia
marking kingdom after kingdom telling us a stories of these
lands of fantasia.*

And now, at the very end, words of Marco Polo himself:

***I believe that our return was Gods will, so that people
can find out about the world outside Europe, for not one man,
Christian or Saracen, Mongol or Pagan, explored so much of
the world as did Marco, son of Nicola Polo, the great and noble
citizen of Korkyra and Venice.***

Mjuzikl
Diokles

Split, Peristil ljeto 2014
Redatelj: Leo Lemo

Diokles

(Libreto/: Vedran Matošić; Glazba: Jovica Škaro)

Likovi:

Diokles/Dioklecian, Rimski car

Domnius, Salonitanski biskup

Driada, proročica

Priska, Dioklecijanova žena

Jelena, Priskina prijateljica – majka Konstantina

Filotas, Grčki arhitekt

Zotikos, Grčki arhitekt

Maximianus, jedan od tetrarha

Flavius Aper, načelnik Nikomedije

Numerian – rimski car

Vojnici , stražari

Vodič

scena

Vodič i grupa turista ulaze na Peristil.

Vodič: So, on your right side, imate podrume. Doli ćete kupovati souvenirs.

Turist: What?!

Vodič: Po-dru-mi.

Turist: Oh, podrumi, how beautiful..

Sfinga, katedrala, Cardo i Decumanaus

Vodič: A ovo all around you je Peristil.

Svi turisti se rasprše po Peristilu. Fotografiraju.

Turisti: Oh, amazing...@#%3?!.....SELFIEEEEE...BU-PIDIBAPOA...Ližboa...E i, koa je fora s ovim Zadrom?! Great, is this party break?? Pee rii stiii l....

Vodič: Tu je rimski imperator Dajaklešn prima svoje podanike... Ovo iza nas je... Tamo bile njegove odaje, a tamo...

Vodič nekoliko puta pokušava ispričati priču. Ne uspijeva mu....Gitara. Distorzija.

Vodič: Dear tourists, furešti dragi,
šareni prolaznici kroz naš Split,
pogledajte ovu lipotu,
pogledajte ovi svit
i ovu palaču šta još uvijek živi,
popijte pivicu u Luxora
ili kavu, isprid banke, na našoj splitskoj rivi.

Ruristkinja: Kaj ovo nije Stradun?

Vodič: Biti Dalmatinac u dalekom svitu
Značilo je umrit u mislima o Splitu.
A kako se sve to s Diokleson zbilo,
Čujte i počujte, veselo van bilo!

Vodič: Priča počinje u Saloni nekoliko stoljeća poslin
Krista

Ovo je bila lipa, prazna obala i bilo je puno mista
Ko je god tija malo mira
volija je ovu obalu pohodit
A budućnost se tek tribala dogodit
Jedan mladić iz Salone uz more je šeta
Cvrčci cvrče, Oliver piva, (lipo li je...) brnistra cvjeta...
Bija je to Duje, momak dobar, pošten, drag
Turist: No drugs, no..
Turist 2.: Yeah, drugs, woohoooo!
Vodič: No drug, nego draaaaag...nice guy
never looking for troubles, he was never high
Turist: I wanna be high, man....

Vodič: Anyway, Duje je šeta, šeta i razmišlja o smislu ži-
vota

A tu su prolazile i dvi šesne cure, bile su sušta lipota
Bile su naaaaaajbolje prije i zvale su se Priska i Jelena
Nebo je bilo plavo, sunce žuto, a trava je bila zelana
Idemo cure šetajte!

Ne tako usitno, opustite bok
hodajte ka buduće Spliciánke
hodajte ka cat walk!
Kad ih spazi Duje, podigne ruku i kaže,
cure, Ave!
One se nasmješe i sramežljivo pognu glave.

Idete li slušat govor Ivana Venancija iz Rima?
Idemo, idemo, danas boljeg provoda nima.
On propovida kršćanstvo i čina velika čuda!
Kad bi to propustila, bila bi luda...
Jelena, prijateljice, amo do Salone s njim
Dobro je sa smo danas izašle
Kršćanstvo je totalno in!
Drago mi ie da ti se kršćanstvo sviđa
Odakle si ti, curo, nisan te po Saloni viđa..
Jelena: Ja san Jelena s Brača.....bla, bla..ll
Vodič: Jelena je bila šutljiva i ništa rekla nije
Voli kopat nos i stalno se smije.
Jelena: A, e...

Vodič: Dok je naša ekipa pohađala duhovne obnove,
Jedna druga ekipa je planirala gradnju, prvi red uz more
Zotikos i Filotas, slavni grčki arhitekti, razbijali su glavu
Tražili su investitora, izazov i slavu.
Ovo je dobro misto za elitnu vilu

Na Braču ima kamena, za sagradit je cilu
Zaobiđemo par zakona, donesemo novi urbanistički plan
Znan ja jednog u općini, bija bi to pravi carski stan!
A onda nan triba car!
Ili neko ko će to postat, bar!
Molin vas gospodine, hoćete li glumit budućeg cara?
Ajme, nemojte mene, ja san ovdi privatno...
Turistica: Jeste li vi onaj sa televizije? Može selfie. Nije za
mene, za facebook je!

Vodič:
Idealni ste gospodine! Imate nešto markantno u faci..
Ako obućete ovaj kostim, za scenu, dvi, držat ćete svit u
šaci!
Do kolina van neće bit ni Tito ni Obama
Kako će ponosna bit vaša mama.
U svakoj će kući bit vaša bista
Bit ćete vlasnik ovoga mista
Vaša će bit svaka paralela i meridijan
Gospodine, čestitam, postat ćete Dioklecijan!
Diokles: Ako postanen car, sagradit ću raskošno zdanje!
Svaka druga palača bit će najobičnije .....

Svi: Sra....

DUJE: Evo nan našeg soldata! Ave, Dio! Ideš li s nama
na Venancijev govor?
DIO: Ja ti ne virujen u čuda, samo se vi komodajte.

Vodič:

Nije virova u čuda

Vodila ga je ambicija luda

Diokles je bija čudna faca

Zna je, tu i tamo, otić, jednoj babi šta grah baca

I jednoj šta ti u dlan gleda i vosak iz vode vadi

Al najviše je Diokles virova proročici Drijadi....

DRIJADA:

Negdje duboko u ponorima duše,

Kroz požare, kroz poplave i kroz suše,

Letit ćeš vječno na nebu obećanja,

Jer ono ča nimaš o tom sanjaš.

Na svome putu upoznati ćeš mnoge,

I nesretne, i bogate i uboge,

Na križnom putu svoga pokajanja,

U magli će nestati svjetlost danja.

Gospodar života, oblaka i kiše,

Sunca i mora sada u tebi diše.

Pod tvojom kožom on se vječno sklanja,

kao uzrok tvoga postojanja.

Vodič:

Dakle, bit ću car, pomisli Diokles pomalo ironično.

Ne rugaj se rimski vojnici, zagrmi Drijada odlučno....

Ja vidim tvoj životni put

Kad je tvoja sjena prešla pokraj lica moga

vidjela sam vepra kao prijatnju puta tvoga.

Vepar priječi put tvojoj slavi.

Ako ubiješ vepra,

carski će vijenac stajat

na tvojoj glavi.

DIOKLES: Puno san veprova ubija pa ću more bit i tega ubit.

DRIJADA (*pružajući čašu vina*) Ispij ovu čašu crnog vina iz ruke proročanske moje, u ime ispunjenja zavjeta sudbine svoje... (*Diokles ispija vino*).

Vodič:

A tada na scenu stupi Maksimianus!

SVI: Marcus Aurelius Valerius Herculius Maximianus!
Zvani Anus!

Vodič:

Kao sjena je Dioklesa kroz život pratija

Galije su spremne, zato je svratija

Ide se na put, na istok, u rat

Ako si muško, moraš znat

Borit se, pobjedit, preživit

Take it, or leave it

Bila je zora, puvala je bura

Na odlasku mu pažnju skrene jedna cura

Kako joj je lipa kose boja

Kad se vratin bit će moja

MAKSIMIANUS: Idemo Dio, čekaju nas, Nikomedija je daleko.

DIOKLES: Adio prijateji, čuvajte mi Dalmaciju.

DIOKLES:
Zbogon ditinstvu
lakše ćedu reć
Svi ća želidu
Od kuće uteć

Jer
Doma je lipo
Al otić u svit
Vuće me žeja
Vuće za umrit

Galija ćeka
Dižu se jidra
Mornari neka
Otpuste sidra

Jer
Doma je lipo
Al otić u svit
Vuće me žeja
Vuće za umrit

Laku noć Dalmacija
Usni mi san
Do povratka moga
Ave Nikomedija
(Vratit ću se tebi ja)

Vodič:

Dok je Diokles plovija ususret svojoj karijeri
Duje je inspiraciju pronaša u vjeri.

Duje: Oče naš koji jesi na nebesima

Vodič:

Njegova prošlost bila je mrtva
Shvatio je što je kršćanska žrtva

Duje: Sveti se ime tvoje

Vodič:

Bog je u srcu svakog čovika
Tako je bilo i bit će dovika

Duje: Dođi kraljevstvo tvoje

Vodič:

Bog je jedan, panteizmu je kraj
Dobar čovik odlazi u raj

Duje: Budi volja tvoja

Vodič:

Trijumf slobodne volje zove se ljubav
Može je doseći bogat, siromaj, zdrav ili gubav

Duje: Kako na nebu tako i na zemlji

Vodič:

Kad ima vjere nema straha

Duje će propovidat dok ima daha

Duje: Kruh nas svagdašnji daj nam i danas

Vodič:

I svi su ljudi sestre i braća

Nesritan je ko to ne shvaća

Duje: I otpusti nama duge naše!!!

Vodič:

Oprostimo svima koji nas muče

Rijeka oprosta u milost nas vuče

Duje: Kako i mi otpuštamo dužnicima našima

Vodič:

Kraljevstvo Božje ovdje i sada

Vjera, ufanje, ljubav i nada

Duje: I ne uvedi nas u napast

Vodič:

Biti ponizan, zahvalan biti

Od životnih nedaća, ne se kriti

Duje: Nego izbavi nas od zla

Vodič:

Prepune ljubavi Dujine su oči

Njegovim stazama Split i danas kroči

Svi: Amen

DUJE:

Svitlost je ušla kroz vrata duše moje

I glas mi je reka da život minjan svoj

Moj život od danas novi zatire put

Ja Božji san sluga prijateju moj

Govor je drža ti nepoznati čovik

Tri tice su došle ususret srcu mom

I Golub ka visnik, lasta proliča znak

I galeb ča je doni Dalmacije zrak.

Vaja mi poč puten koji mi je suđen

Ostavit vas moran jer tamo di gren ja

Čeka vjera Božja i Antiohija.

Čeka me vjera Božja.

Vodič:

Poslušajte dalje kako ide priča,
Ča se dogodilo s ova dva mladića.
Dok naš Duje samo Božji put vidi,
Diokles se uspinje na društvenoj piramidi.

Zapovida Dio gardon samog cara,
moćan je, ugledan, ima puno para.

A i lip je, zgodan, žene ga po dobru pamte
Kad se sve zbroji i oduzme, pari naš general Ante.

A u to vrime careva je Numerijan.
Svake bi večeri zaspia pijan...

A kako ni meni nije strana loza il' rakija,
cara Numerijana, glumit ću ja.

Numerijan:

Diokles je moj miljenik! Moja dika!
Al' jebiga,
ko je blizu vlasti, ima i dosta protivnika!

Bija je jedan, u njedrima zmija,
jak ka medvid, lukav ka lija.

Turist:

Ja ću glumit tu opasnu zvir,
Volin adventure, ne volin mir.

Inače san povratnik from Kanada,
a ovo ovdi je moja žena Nada.
Naša je veza bila strastvena, burna,
a sad mi je ostala samo urna.
S njezinin pepelon, namazat ću facu
Ubit ću Numerijana, pijanu štracu.

Vodič:
Flavius Aper, gradski šef,
opasnih namjera, nije blef.

Na latinski Aper fatalni je vepar
Ispunjenje koje donio je vjetar

U misecu kada studen vitar skita
Dvistaosandeset i četvrtog ti lita
On skupi je vojsku skovao je i plan

Flavius Aper:
Ove će noći pasti Numerijan!

Vodič:
Bolesna želja kola njegovin tilon,
Vladati on oće milon il silon!

(Skupina vojnika i Flavius Aper skriveni u mraku)

Flavius Aper:
Vlast nije čast.
Vlast je vatra, bukti, pali, tinja.
Ja sam vepar, divlja svinja!
Noćas je odluka pala.
Careva snaga je mala!
Pogledajte ga, hrče budala...
Neodlučan vođa nema sreće.
Sutra ujutro probudit se neće.

(Daje vojnicima pehar sa ratničkim bojama...)

Neka vaše njuške krasi ratnička boja!
Dok sunce izade, Nikomedija je moja.
Naoštrite kljove, nek' ne pere vas depra,
započinje vladavina Apera Vepra!

Za Apera!
Vojnici:
Vepra!
Flavius Aper:
Za Apera!
Vojnici:
Vepra!
Flavius Aper:
Za Apera!
Vojnici:
Vepra!

Aper i vojnici:
Naša koplja i noć,
Neka daju nam moć
Za Apera-Vepra, za Apera-Vepra
U borbu, u borbu ćemo poć

Kada spusti se noć
I kad nastane mir
Priredimo caru
Krvavi, krvavi pir

Nek zavlada strah,
I mržnja i zlo
Svi Veprovi će se
pobrinut za to!
Naša koplja i noć,
Neka daju nam moć
Za Apera-vepra, za Apera-vepra
U borbu, u borbu ćemo poć.

Vodič:
Oštrica koplja iznad carevog srca.
A car loše sanja pa se koprcu.
Vojnici ga uhvate za noge i ruke.
Stavili mu ruku na usta, da nema buke.
Al' car se snađe i prdne žestoko ko tvor.
Od carevog prdca zatrese se čitav dvor.
Prodoran prdac zrakom propara

Diokles ču prdac i zabrinu se za cara.
Uđe u ložnicu, a trenutak dramatičan, loš.
Aper koplje zabija u carev grudni koš.

(Probada Numerijanovo tijelo)

Diokles skoči, lud ko šlapa
Dok carska krv s kreveta kapa
Sredi vojnike u trku, u hodu
Baci Apera po kamenom podu.
Zvizne mu šamarrčinu, dvije
Ko se sada zadnji smije
Golim mu rukama zavrne vratinu
Osveti cara i ispuni sudbinu

A tada na scenu stupi Maksimianus!

SVI: Marcus Aurelius Valerius Herculius Maximianus!
Zvani Anus!

Maksimianus:
Ne zvao se ja Anus, jasna je stvar.
Car je mrtav, živio car!

Vodič:

I tako se ispunilo proročanstvo Drijade
Sudbina je preskočila prepreke i barikade
Diokles je posta glavni u Rimu
Ka šta je danas Putin na Krimu
Al' kad god bi pogleda u sunce sa ponistre,
sitija bi se parcele u uvali brnistre
I ništa ga toliko ne veseli znaj
Ka misao na povratak u rodni kraj
Iz želje, iz misli akcija se rađa
Eno na horizontu, Dioklesova lađa
Nakon pustih godina Dio se je vrati
Nigdir ni ka doma, odma je svati
Marjan, sunce, more, riva
Samo malo triba da čovik zapiva

Svi:

**Dobro nan doša u naš Split
Sad kad si proša cili svit
Čekali mi smo na ovaj dan
Da se ostvari davni nan san**

**Neka živi Dioklecijan
Vladar carstva, vladar Splita
Neka cili zna Mediteran
Da je Split sad
Centar svita.
Živija, živija, živija
Dioklecijan.**

Diokles:

Evo san se vrati

Dalmaciju tebi

Ovi put ka car, ovi put ka car

I nosin za tebe dar

Nisan ti se nisan ništa prominja

Osta san u duši isti ča san bija

Za dar ja ću tebi draga zemjo moja

Palaču izgradit koja te dostojna

Čovik može proći svita i zemaja

I da tek on shvati kako to ne vaja

More bit da drugi misle drugačije

Ma za me ti nima do Dalmacije

Vodič:

Čin se vratija, mahnija je marjanskom brdu,
pozva je arhitekta da počnu gradit utvrdu.

Zotikos i Filotas rekoše, divota!

Upali smo u lovu, uboli smo posal života.

Nabrijat cemo palaču ovu!

Vestibul će imat rupu na krovu!

Dvi sfinge prid mauzolejom, dat će poseban touch,
S južnih će zidina pucat pogled na Brač.

Svi drugi arhitekti crvenit će od stida!
A na Peristilu će jednog dana igrat Aida!

Zorzi i File su maštali o tom,
od palače moraju napraviti dom.

Zorzi i File:

**Da bismo razumili ča bi ti tija
Na pamet uvik bit će nan Dalmacija
Ovod van je puno važna familija.**

**I mater i otac i rodbina cila
U njoj nek imaju sobe i odaje
Jerbo kad smo skupa jubav više traje**

**I obid i večera neka nas povežu
Jer svaka je fameja biće jedno
Da smo uvik za stolon zajedno.**

Refren:

**Dalmacija, toplina je doma
Rodbina i dica
Miris od kužine
Dalmacija, moj je dom.**

**Dalmacija, maslina je, vino
Vrimena od vitra
Bure i južine
Dalmacija, moj je dom.**

Vodič:

Dok su naši arhitekti planirali gradnju,
u Saloni su se vrtili volovi na ražnju.

Hostese, konfeti i švedski stol,
a na njemu sitno nasjeckan vol.

Iako nije zdravo jesti mast,
sve je to našem Dioklesu u čast.

Doći će čak i Iva Todorić Balent
Bit će to dosad neviđen Event!

Bit će to spektakl ka Ultra party!
To ne bi izrežira ni Anton Marti.

I dok je na prijem tija svako,
naše dvi prije, nisu mislile tako....

PRISKA: Jelena, ideš li s nama večeras na gozbu koju priređuju u čast povratka cara.

JELENA: A iden... Iako mi je sve to bezveze. Kažu da su se potrošili veliki novci na hranu i piće. Mogli su napraviti akvadukt do Brača. A ideš li ti?

PRISKA: Najradije ne bi, ali me moji tiraju. Nikad nisan volila ta razbacivanja s novcima. Ne znan šta caru pored Salone treba još i palača. Ta nezasitnost mi je uvijek bila nepojmljiva...

DIOKLES: Možda car misli da Dalmacija zaslužuje spomenik za sva vremena.

PRISKA: A ko ste vi da o tome sudite? Parite mi se poznat.

DIOKLES: Ja sam samo običan prolaznik kroz život.

(Diokles se iznenadi ljepotom Priske)

PRISKA: Ima li običan prolaznik kroz život ime?

DIOKLES: Dio.

PRISKA: Priska.... Ide li običan prolaznik kroz život na prijem večeras?

DIOKLES: Mrzim prijeme, ali eto ka i Vas i mene prisiljavaju, virujte mi radije bi osta s Vama.

PRISKA: Pa ostanite, niko ne mora nigdi ić ako neće.

DIOKLES: Cili život radin na tome i još nisan uspija.

JELENA: Priska, amo ća. Moran još u frizera i po veštu.

PRISKA: Vidimo se na prijemu.

DIOKLES: Vidimo se.

(Diokles odlazi Priska ostaje)

JELENA: I meni se pari poznat. Jel ovo onaj glumac iz Rima ća smo ga prošlo lito gledale u Plautovoj komediji na Salonitanskom litu?

PRISKA: Ne znan. Nije mi se parilo da glumi....

Priska:
Mali drhtaj srca
Jedan dodir ruke
Dali je to ljubav
O kojoj se sanja

Zar postoji pogled
U dubini duše
Što otvara moja
Snažna osjećanja

Misli se moje vraćaju njemu
Ništa više meni nije važno
Tko je taj mladić za kojeg se sada
Ja vezujem snažno.
Dok se večer bliži
Srce kuca jako
Znan da je to ljubav
Jer jubit je slako

Vodič:

Pitanje prestiža bilo je tu biti
Na prijemu cara u raskošnoj sviti

Sva blaga i zlata i raskošne halje
kao da Salona poruku sad šalje
To je Dalmacija i ne traži dalje.

A tada na scenu stupi Maksimianus!

SVI: Marcus Aurelius Valerius Herculus Maximianus!
Zvani Anus!

Maksimianus:

**Željela je sreću, željela je moć
Na daleki put ona voljela je poć
JET SET, JET SET
Njen je život uvijek bio
JET SET**

**Koji su je znali, slijedili su nju
Jer s njom je uvijek provod i zabava je tu
JET SET, JET SET
Njen je život uvijek bio
JET SET.**

**Ona živjela je uvijek naj...
Slijedeći blještavilo i sjaj
JET SET, JET SET
Njen je život uvijek bio
JET SET**

**Al jednoga dana došao je on
Ljep kao slika i donio joj moć
JET SET, JET SET
Njen je život uvijek bio
JET SET
Yeaah.**

*(Opazivši Prisku, Diokles joj se približi Po završetku pjesme
joj se obrati)*

DIOKLES: Nemoguće mi je prikrit zadovoljstvo ča Vas
vidin.

PRISKA: Pa, Vi ste odjeveni ka car.

MAKSIMIANUS: Draga moja, on i je car.

(Priska se zbuni, a u pokušaju da se pokloni Diokles je zauzstavi govoreći)

DIOKLES: Budite moja pratilja večeras i ne samo večeras...

Ni sami ne znate kolika je mala razlika između običnog prolaznika kroz život i cara.

Vodič:

Onda su se Priska i Dio vinčali,
Al mnogi nikad nisu ni saznali
Da kršćansku viru ona je volila
I krišom se je Bogu svome molila

Prošlo je od tada jako puno lita
Diokles je posta vladar cilog svita
Pala je i Perzija, Egipat i Kreta,
A na vrata kuca godina šezdeseta

U Rimu je slavlje u njegovo ime
Cila je familja eto sada s njime
Tu je žena Priska i ćer Valerija
A uz njih je eto i Maksova familija.

Velin Rimskim carstvom tetrahija vlada
Sve ča je želija ostvarija je sada
Ali jednog dana dok su u Koloseumu ubijali nekog roba
Sitija se Dio svoje palače i u njoj mauzoleja, svoga groba

I baš kad je diga palac, za spustita ga doli
Sitija se da idemo s ovoga svita, ka šta ča i došli - goli

Šta je ovo, jesan li ja lud,
oću li krvavih ruku prid konačni sud

Skinija je krunu, carstva se odreka
Zafalija svima, a ženi je reka:

Diokles i Priska:

**Ako ovo znači da san posta Bogon
Ča za ostat čovik triba san učinit
Di san ja zgazija ovon mojon nogon
Sve san uspijeva i razbit i prolit.**

Priska:

**Vratimo se doma, tamo je najboje
Dalmacija daje i jubav i sriću
Sadit ćemo zelen mi u naše poje
Lovit ćemo ribu uz plamenu sviću**

Zajedno:

Cili život tražiš slavu i bogatstvo

A srića je kada smo skupa ti i ja

Naše modro nebo i morsko prostranstvo

Maslina, vino i Dalmacija.

Vodič:

Dio se od tada sakriva od svita.

Prošlo je od onda lita i lita.

U vikendici kraj Salone uživa je u mirovini

Rišava je križaljke, pija bevandu u hladovini

Ali nije sve tako jednostavno bilo

Dok je Diokles dokoličarija, Duju je ubilo

Tužnu su priču znali i naši preci

Dok političari guštaju, žrtvuju se sveci...

PRISKA: Dio, Dujma su dok je iša Klaudijevskom ceston za Rim u blizini rada Julija Hrizopolisa napali Maksovi judi i odsikli mu glavu.

Priča se da je Božjom moći vlastitin rukama sa zemje podiga svoju glavu i hodajući priša riku Sitiron...

DUJE (sa strane ulazi kao duh):

**Ubili su tilo moje,
Osikli su meni glavu,
Ti robovi mržnje svoje,
Ne znaju za viru pravu**

**Mene ljubav nebu vodi,
Zemlji tilo tek ostaje,
Duša nebom sada brodi
Život tako malo traje**

**Čujte moje strašno proročanstvo
Nestati će vaše Rimsko carstvo
I nebesko će van prostranstvo
Zemlji donit tad kršćanstvo**

**Sve prolazi, sve se mijenja
Život briše naše sanje
Al ostaje poput stijenja
Vira, ljubav i ufanje.**

Priska:

Vira, ufanje i ljubav, moj Dio, to ti je sve u životu.
To ča si se zatvorija, ne znači da nisi kriv.

Diokles:

Krv je na mojin rukama.
Može se pobić od svita, al' ne može od grižnje savisti.

Priska:

Vira daje snagu i otvara vrata do Boga.

Diokles:

Dok san gradija palaču, ogradija san se Dekumanuson od vojske, naroda i cilega svita. Sagradija san grobnicu, a mislija san da san sagradija dom. Nikad nisan želija da ova palača bude spomenik jednome caru i jednome vrimenu.

Narode Dalmacije, još u meni jema snage da ti vratin ča san ti uzeja.

Vodič:

A onda je doša Edikt Konstantina o slobodi vire
Tristo i trinajste dok carstvo umire!

I došlo je svitlo tamo di je bila tama,
o tome će nan pivat Konstantinova mama...

Jelena:

**Moj život se već primiče kraju
I ka da sve zbilo se juče
Polako sad i duša bi Raju
A srce i danas jako tuče**

**Na svome putu slideći viru
Na grob san došla Isus Krista**

**Pričala o slobodi i miru
Obišla i zemje i mala mesta**

**Dalmacijo ti plovi putiman
Što vode do nebeskog beskraj
Moj sin Konstantin edikton ovim
Sve vire svita s jubavju spaja.**

**I kad stane
I kad sve se stiša
I krv na stini
Obriše kiša
Uzeće Bog
I mržnju i grije
I doći će
Smiraj Dalmacije.**

Vodič:

A Dioklecijan ?

On nije zna ni sam da od carske palače, šta bila je tad
Unijevši joj dušu stvorio je grad.

Svi:

IMPERATOR CAESAR GAIUS AURELIUS VA-
LERIUS DIOCLETIANUS.

Ulazi careva nosiljka na protiron s umornin starcen.

Svi:

AVE CEZARE; AVE CEZARE; AVE CEZARE!

(Ulazi Dio polako podiže ruku u znak zaustavljanja i nastaje muk)

Diokles:

**Cili svoj život mi gazimo drače
Da bi izgradili kuće i palače
Ne znamo ča su jubav i dobrotā
Koje su stvarne vridnosti života**

**Svi gradovi i kuće se ruše,
Jer sve ča jemaš uvik je bez duše,
Nek vječno su uz nas jubav i dobrotā,
To nek su razlozi našega života**

**Nemoj te minjat vas svit oko sebe
Nego izgradite čovika u sebi
Niko se od zla okoristija nije
Adio svitu moje Dalmacije**

ZBOR:

Adio, Care, Adio
Neka te prate, na putu tvome
Sva naša ljubav i mirno more
Plovi u smiraj, Adio

Adio, Care, Adio
Cili će svit sad za tobon žalit
Puno ćeš, puno ti nama falit
Plovi u smiraj, Adio

Adio, Dioklecijane
Izgradi si palaču
U našemen Splitu

Adio Dioklecijane
Izgradi si palaču
U najlipjen mistu
.....na ovomen svitu.

Vodič:

Naš Dio u galiji ode

Odnile ga velike vode..

A vode su svete i čiste

Za ljudima ostaje pepel, za carevima biste..

Priska je dugo za galijon gledala

Bogu svome muža je predala

Bija je maj, brnistra je cvala

Diokles se stopija s modrinon vala

Zvono zvona daleko se čuje

Mauzolej je sad katedrala svetog Duje

Priski su još dugo odzvanjale riči njenog Dia

Dok je prema horizontu zauvik odlazija...

DIOKLESOV GLAS:

Priska, neka uvik bude cvića i glazbe uzduž Kriptopor-
tika,

jer ja ću je čuti.

Neka uvik bude ležaj u novoj palači za putnike namir-
nike,

i jela i pića neka se najde,

jer jednog ću dana, možda, ti putnik bit ja.

Vodič:

Godine su prošle. Stoljeća..

Skoro tisućljeća, dva....

Unutar zidina sagradile su se 22 crkve.

I dok galebovi čuvaju more, a golubovi obilaze gradske trgove, lastavice svakog proljeća donose sjećanje na Dujma i svetkovina Sudamje počinje.

Eto, dragi moji turisti, to van je bila PRIČA O DIOKLESU I DUJMU i gradu SPLITU, NAJLIPJEN GRADU NA CILOMEN SVITU.

K R A J

Musical
Diocles

Split, Peristyle summer 2014
Director: Leo Lemo

Diocles

Booklet: Vedran Matošić; Music: Jovica Škaro)

Characters:

Diocles/Diocletian, Roman emperor

Domnius, Archbishop of Salona

Driada, prophet

Priska, Diocletian's wife

Helen, Priska's friend-Konstantin's mother

Filotas, Greek architect

Zotikos, Greek architect

Maximianus, one of the four tetrarchs

Flavius Aper, the town's prefect in Nicomedia

Numerian – roman emperor

Soldiers – Guards....

Guide

1. scene

Guide and group of tourists entering Peristyle

Guide: So, on your right side, you have the basement halls. There you can buy souvenirs.

Tourist: What?!

Guide: Ba-se-ment.

Tourist: Oh, basement, how beautiful..

Sfinx, cathedral, Cardo and Decumanaus

Guide: And all around you is the Peristyle.

The tourists are all around Peristyle

Tourists: Oh, amazing...@#%3?!....SELFIEEEEE...BU-PIDIBAPOA...Ližboa...And, very nice this Zadar?! Great, is this party break?? Pee rii stiii l....

Guide: This is the place were roman emperor Diocletian talked to his people.....And behind us were..... his chambers, and there.....

Guide is several times trying to tell the story with no success....guitar. Distorsion.

Guide: Dear tourists,

You who have come to visit our city

Look at this beauty, isn't it pretty

Look at this palace it's still alive

Have a tea or coffee on the sea side

Tourist girl: Oh, this is not Stradun ?

Guide:

Being a Dalmatian far away, alone

meant always dreaming about your home.

But let me tell you the Diokles story

All the details that lead him to glory.

Guide:

Story starts in Salona the capital of Dalmatia

On this very spot was valley of fantasia

And in this beauty of the aspalathos flowers

One boy was walking in the morning hours.

Dalmatian singer Oliver was singing (Lipo li je ....lipo
li je..)

Mistral wind nice breeze was bringing

The boy felt really high

Tourist: I wanna be high, man...

Tourist 2: No drugs , no

Guide: Not high like high, but like full of joy.

Anyway, The boy's name was Duje. And he was walking,

And he heard two girls talking

Common girls, not so shy walk the cat walk.... please try

Are you going to listen to bishop Venancius who came
from Rome?

Girl 1:Of course I'm going, will you come along ?

We will all be there to worship the Lord

Girl 2: Christianity is in, like Alan Ford.
Duje: Ave

They smile and they bent their heads.

Duje: I am so glad that you believe in God
Most of the people believe only in the sword
You are not from Salona not from my land

Girl 1: No I come from the Brač island.

I am Duje, and what is your name

Girl 2: Her name is Helen, a burning flame.

Guide: While Duje was listening to Venancius' speech
The other team of architects were trying to reach
The perfect position for villa by the sea
To earn the money building someone's dream

On nearby island they can find a stone
Villa can be right here on its own
But they need an investor. That's the emperor's role.
For the moment this is their goal.

Please Sir, would you play the emperor's role ?

No, no, not me

Tourist(girl): Are you the one from TV?

Selfie, please

Not for me.

It's for the facebook.

What a look!

Guide: You are fantastic. You have something, put on the costume and you will see,

You can play Shekespeare's: Be or not to be.

Would you, please act in our drama – you know how proud will be your mamma..

You will be the ruller of the world entire
The God of earth, wind and fire,
You will be emporer of the biggest nation
You will became Diocletian

Diokles: If I ever became the emperor of Dalmatia
I will build on this land of fantasia
A villa that will be a world's hit
Everything else will be a .....(shit)

Duje: Look there comes our soldier. Are you comming with us to listen to the Venancius' speach ?

Diokles: I do not beleive in miracles. See you !

Guide:

He didn't beleive in God

What he believed in was his sord

But there is a girl-prophet Driada she's comming along

She'll tell him the future in her song.

Driade:

**If you are searching where your destiny leads you,
Looking for the answers that will please you,
You'll reach the world, the world of Fantasia
But you'll never stop dreaming of Dalmatia.**

**On your life's journey you'll have a few falls,
But you'll reach the crown, when you kill the boar,
And then like an eagle on a promising sky,
With fame and glory you will fly.**

**But master of freedom and master of your life,
Lies beneath your hands, lies beneath your mind,
And wherever you're going and whatever you do,
Your soul will be there for you.**

Diokles: So, I *will* become an emperor!. (laughing loudly)
(others laugh too)

Driada: Don't you mock me Roman soldier!
For I see your life's path.
The moment your shadow crossed my face
I saw a boar threatening your way to glory.
But if you kill this fatal boar,
the killer boar,
the emperor you will become!.

Diokles: I have killed plenty of boars (pauses)...but none were "fatal".

(he is puzzled, but intrigued)

Driada: (offering him a glass of wine): Then seal your date with destiny...and drink this red wine.

(Diocles drinks the wine)

Guide: And then Maximianus arrives on the scene.

All together :Marcus Aurelius Valerius Herculus Maximianus ! Called Anus !

Guide:

Like a shadow he was always near
To get into any war - He had no fear
Now,
They're hitting the road to glory
They're writting new pages of history.

But on his way from his home
Dio saw a girl walking alone
The mild wind was blowing curling her hair
He siently wispered : I will return.

Maximianus:Let's go Dio, Nicomedia is far.

Diokles: Farewell my friends. Take care of Dalmatia.

Diokles:

**Bye, bye to the childhood,
The time's come to say,
My world is adventure,
And fighting is the way**

**I wanna travel
All over the world
Then to discover
Lands of east and west**

**Adios Dalmazia,
Te chiero sai,
Longing for freedom,
This is not goodbye.**

**Now the sea is waiting
For the south wind to blow
I'm not hesitating
Now it's time to go.**

**Cause.....
I wanna travel
All over the world
Then to discover
Lands of east and west.**

Adios Dalmazia.....

Guide:

While Dio was sailing far far away
Duje has found his peace in his prayer

Duje: Our father which art in haven....

Guide: He sees the future that cannot wait
His life is now full of faith

Duje: Hallowed be thy name....

Guide: God is in the heart of every man
And that will be forever and again

Duje: Thy kingdom come...

Guide: God is one and only
With him you'll never be lonely

Duje: Thy will be done in earth...

Guide: Glory of faith is love
You can touch the clouds above

Duje: As it is in heaven

Guide: Where there's faith there's no fear

Love is all around us, my dear

Duje: Give us this day our daily bread

Guide:

Let all the people be friends

And make it so that love never ends

Duje: And forgive us our debts...

Guide:

Let us forget and forgive

Without hate we can live

Duje: As we forgive our debtors.....

Guide:

Kingdom of Lord is here

Love, faith and hope is near

Duje: And lead us not into temptation.....

Guide:

Be humble, be grateful and be kind

Let no evil possess your mind

Duje: But deliver us from evil...

Guide:

The tears of love in Dujam's eye
For this city will never cry

(Duje: For thine is the kingdom, and the power, and the
glory, for ever.)

All together: Amen

Duje :

**Lightning has entered
Through the doors of my soul
And voice has just told me
That heaven is my home**

**My life has been touched
By most precious stone
With God in my spirit
I am not alone**

**The preacher has spoken of the faith and love
Three birds then did come from the sky up above
A pigeon with a message, sparrow – the touch of the
spring,
And the scent of Dalmatia a seagull will bring.**

**I need to take the road that destiny created
I will have to leave you for where I'm going now,
Faith and love are waiting and Antiohia,
Goodbye for now my friends, goodbye.**

Guide:

Now listen as the story continues,
And what happens next,
And see how fate led Domnius to God,
While Diocletian took the glory road

Although the challenge
was difficult and hard,

Diocletian became the leader
of Emperor Numerian's guard,

But during one famous feast
Numerian drinks like a beast

Numerian started to drink more and
more
I love to drink, so I'll play this role

Numerian: Diokles is smart and brave,

he is my pride
But all this good fortune
also brought enemies to his side

The prefect of the town was Aper the flipper
A ruthless man called "Boar the ripper"
Hungry for power, and fearing no man,
He dreamed of my throne and set up the plan.

Tourist:
I can play that dangerous beast
I love adventures I love feasts
I came back from Greece
Hopping to find peace

I brought my wife's ashes here
I'll paint my face with no fear
I'll kill that thing I'll take the throne
I can do it on my own.

Guide:
In the month of November
Of the year two hundred and four
Boar the ripper gathered an army
and marched into the night
To the house of Emperor Numerian,
Ready to fight.

(Soldiers and Flavius Aper hidden in the dark)

Flavius Aper: Tonight is the night!
We will rule Nicomedia.

The emperor
will fall
Right from
his throne,
daggers, swords and spears
Will bring the fear
Tonight is the night
We want it all
Let it be rein
of Aper the boar
(He is giving goblet to soldiers with war colours)

Let your face be painted with colours of war
Ruler of the empire is Aper the Boar
No one can stop me now, you will see
Roman empire will be, ruled my me, me , me
Let the rule of the Aper begin – the rule of the Boar.

Soldiers: To Aper- the ripper, to Aper – the boar, to
Aper – the ripper.

To Aper !
Soldiers: The Boar
Flavius Aper: To Aper!

Soldiers: The Boar
Flavius Aper: To Aper
Soldiers: The Boar

Choir:
**With the spears and night
We will enter the fight
For Aper the ripper
For Aper the ripper
We will come for a bite**

Flavius Aper:
**With the power of hell,
We will go through the mud,
And we will be searching, we will be searching,
Emperor's, Emperor's blood.**

Choir:
**Let the fear take all
Blood, evil and death
The Aper boar rippers,
They will bring all that.**

**With the spears and night
We will enter the fight
For Aper the ripper
We will come for a bite**

Guide:

The spear is pointed to emporer's chest
He is sleeping deeply like a bird in a nest
The Aper soldiers came arround
Put hands on his mouth – he couldn't make sound
They tied his legs and arms so tight
That he couldn't make his way to the light
He felt the spaer upon his heart
And what did he do – he farted
The fart was so strong, it came out of fear
The castle trembled so Diocles could hear
He entered the chamber – it was faith
But to save the emporer – he was late.

(Aper kills Numerian)

Diocles got mad and full of anger
He jumped between soldiers and pulled at the dagger
He killed them all in his furious race
Then turned to Aper and smashed his face
And with bare hands he broke his neck
At that moment Max came back.

All together: Marcus Aurelus Herculus Maximianus !
Zvani Anus

Maksimianus:
What I can see is a simple thing:
King is dead, long live the king

(hugging Diokles)

Guide:

And so the prophesy was fullfield
Wild boar is dead, they defeated the greed
Diokles has became the ruler of Rome
For he is now taking a throne
But still as he looked at the sky in may
He thought of his Aspalathos bay
It is nice to sit on a throne
But his emporer's heart is with his home
So, there's his galley
After all these years
Dio returns to Dalmatia

To his land, the land of fantasia
Now as an Emperor, now as a king
The time has come for everyone to sing

All together:

Welcome,welcome to our city

It's still lovely it's still pretty

We have waited, for you to come

To your sunny Mediterranean

Now we know that our town

Is centre of the world , the centre of love.

To our city you brought the sun

Higher only is the sky above

VIVAT, VIVAT, VIVAT

Diocletianus

Diocles:

**Here I am now back again, to my home Dalmatia, but
this time to rule...but this time to rule**

With country with people with all of my love

The moment that I saw the valley of my homeland,

It brought back memories of the ones I knew then,

Of the friends that I have left so far behind me,

But who has, and now will always stand beside me.

Once I made a promise which I'm gonna keep too,

I'm gonna built a palace, a palace that will please you,

For this is the country where one can live forever,

As long as we can always, always stick together.

Guide:

The moment he touched Dalmatian ground
His heart could hear the familiar sound
The faraway song of fisherman choir
Brought to him his life desire

He called for the architects to talk of the palace
He wanted to make a perfect balance
All other palaces will just be a shame
Comparing to this one his hall of fame.

Diocles: Zorzi and Phill have you understood the way
the palace should look?

Zorzi and Phill:

**Zorzi and Phill will build for you a home
We can give a promise you'll never be alone
To really understand what are your intentions
We had to go now to family selections
They will have to tell us all now
what are their needs**

**And mother and father and aunt and her brother
Let them in the palace have their own chambers
Cause if they're not together,
Their love will than last more.**

**A lunch and a dinner let us bind together
We share thoughts and feelings, while we eat and talk
That will help us to keep love in our family.**

**Dalmazia land of friendly people
Family with children, where love is never hidden
Dalmatia is my home.**

**Dalmazia, olive trees and vineyards
Where fisherman and sailors
Are hunting wind and fishes
Dalmatia is my home.**

Guide:

While architects plan how palace will fit
Salona is preparing lambs on a spit
The fabulous feast that evening will be
In honor of Dio, a big ceremony.

It will be an event to remember
But to get in, you'll have to be a member
Only the nobles can be there
Well that my dear is not fair

But our two girls -they didn't think so
Their parents told them :They'll have to go

Prisca: Helen, are you going to the celebration of the Emperor's return?

Helen: It should be spectacular, I hear they spent a fortune on food and drinks, but I can't go, I have to return to Brac....are you going Prisca?

Prisca: I'd rather not go but my parents are forcing me. I never liked such grand occasions, I don't understand why the Emperor needs a palace next to the riches of Salona—why does he need more?.

Diocles: Maybe the emperor thinks Dalmatia deserves a monument for all times.

Prisca: And who are you to make such a judgement?
Do I know you?.

Diocles: No, I'm just a simple passenger through life
(Diocletian slowly opened his eyes and the beauty of Prisca surprised him)

Prisca: Has the "simple passenger through life" a name?

Diocles: Dio.

Prisca: Prisca (pauses) Is the simple passenger through life going to the reception tonight?

Diocles: I hate receptions, but just like you, I have an obligation.

To tell you the truth I'd rather stay here with you.

Prisca: Stay then, no one should go anywhere they don't want to.

Diocles: I've been working on that my whole life and I've still not succeeded.

Helen: Prisca, we have to go, I have to get my things together before I leave.

Prisca: See you at the reception.

Diocles: See you
(Diocletian leaves and Prisca stays)

Helen: That young man... Dio...why does he seem so familiar? Was he an actor in Hamlet this summer?

Prisca: I don't know. I didn't get the feeling that he was acting

Prisca:

**My hands begin to shake now,
And my heart starts to beat,
I am just a dreamer
who cannot feel her feet**

**I'm flying through my feelings
With the wings of love
Trying to reach now
The sky up above**

**All of my thoughts now
Are tied with love's rope
All my hopes now
lead to one hope
Hope that this love will
Stay here forever
And never will die.**

**My heart start to wonder
Tonight will be the night
Is this now the time
A true love to find**

A sign of prestige was the meaning of presence
At the Emperor's reception, wealth was the essence

And all the wealth and gold and glorious dresses
Seem to be sending Salona the message
This is Dalmatia, no need to look any further.

And then on a scene Maksimianus came!

All together: Marcus Aurelius Valerius Herculius
Maximianus! Called Anus!

Maximianus:

**She wants to have power
She wants to have luck
She always wants to travel
Never coming back
JET SET JET SET
Her life has always been with
JET SET
She always wants to follow fashion that is new
She's present at the party's where fun is present too
JET SET.....
Her life has always been with
JET SET**

**Her desires were the highest heights
She tries to catch glamour and shine
JET SET...
Her life has always been with
JET SET**

**But then she met Dio and made herself a home
Of Roman Empire becoming queen of throne.
JET SET...
Her life has always been with
JET SET**

Noticing Prisca, Diocletian gets closer to her and as the song finishes he says)

Diocles: I can't hide the pleasure of seeing you again.

Prisca: Look at you! (laughs) Dressed like an Emperor!

*Maximianus: But my dear, he is the Emperor.
(Prisca is confused, and in her effort to bow Diocletian stops her while saying)*

Diocles: Be my companion tonight and you will see that there is no difference between just a simple passenger through life and an Emperor.

Guide:

*And so did Prisca and Dio marry
But hidden in her heart
Away from the Emperor's sight
A secret faith - Christianity
a constant light*

*Many years passed
Diocletian, ruler of the world, at last!
Conqueror of Persia, Egypt and Crete
A man of sixty, his rule complete*

*Rome celebrated in his name
His entire family embraced his fame
Wife Prisca and daughter Valery
And with them also Max's family*

*A tetrarch ruled the grand Roman Empire
To fulfill Dio's wishes in their entire
Life was calm, there was little strife,
Except in the amphitheatre
Which was filled with blood,
sword, fear and knife*

*And within that fire, blood and stone
Dio felt more and more alone,
I need to return home
He made a decision to give up his throne.
He said to his wife : "We're going home,*

Diocles & Prisca:

**If this really means I become a God now
What about being a human being forever
I've been searching for love instead of hate and anger
I always thought that we should stick together**

**Let us go back home now, cause there's no place like
home,
Dalmatia gives you happiness and love,
It is just a place where, no one feels alone
Where you're free like a bird on a sky up above.**

**All your life you wanted gold and glory,
But happiness lies between this sea and sky,
Where there're no more lies and, no wars and boundries
Nothing but love for my Dalmazia**

Guide:

*From inside his Palace walls Dio hid from his fears
The days passed into weeks and the weeks into years
But while he was thinking his life is fullfield
By the river Sitiron Dujé was killed
In history it's always the same story
They sacrificed saints for politician's glory.*

*Prisca: Dio, Max's men caught up with Domnius on the
Claudian Road to Rome near the town Julie Hrisopolis and
beheaded him!. But they say that he picked up his head from the
ground and crossed the River Sitiron!.*

**Dujé(entering like a ghost):
With the sword they killed my body,
With their knives they stabbed my heart,
Those prisoners of darkness
Will they ever see the light**

**Now my soul will reach the heaven,
Leaving body on the ground
Life is only a strike of lightning
The rest is silence with no sound**

**Listen to the curse that I will pass to you
You will never reach the doors that lead to home**

**And you will die in solitude
The cross will rule with hills of Rome.**

**All our passions, all our wishes
Life is tightening with the rope
Left behind us as a burden
the faith, the love and the hope.**

Diocles: Faith, hope and love, my darling Prisca, that is all you have of life.

The fact that I was an Emperor and could do no wrong doesn't mean

That I'm not guilty for all these people they kill on my behalf.

My hands are covered with their blood.

Prisca; Faith and destiny give you the strength to open the door to the world of Gods.

*Diocles: When I built this palace, I built myself a tomb.....
not a home.*

I never meant to build a monument to myself.

*People of Dalmatia, there is still enough strength in me
to give back what I have taken.*

Guide:

And then the Proclamation of free choice of religions came

Three hundred and thirteen in Constatin's rein
And the light to replace darkness will come along
Helen , Constantin's mother will now sing the song

Helen:

**My life is going towards the end now,
But it seems like it was just a dream
The dream that will, tell generations how
My son became a Roman king.**

**I have always been led by my faith,
I was the first to find Jesus Christ's grave
I talked about peace and the freedom
With a prayer to God we shall be saved.**

**Dalmatia is sailing on the wings of ths Lord
It stays only in our minds forever
My son Konstantin with this edict and his sword
All faiths of the world is bringing together.**

**When it ends
Nothing but silence
And some rain drops
As the only noise
Lord will then take
All our sins and hate
And will bring to us eternal faith.**

Guide:

And Diocletian?

He was never awared that from the palace he built

Once it will be the city of Split

Everybody:

*EMPEROR CAESAR GAIUS AURELIUS VALERIUS
DIOCLETIANUS*

(The emperor's sedan was carried into the Protiron with a tired old man in it.

Everyone is hailing him: HAIL CEASAR; HAIL CEASAR.

(Dio enters slowly rising his hand as a sign for the crowd to silence)

Diocles:...

**In this material life we are trying
To build what no one has ever built before
We keep forgetting what we're here for
What is the only purpose of life.**

**All empires are turning to dust
And the life is passing, passing so fast
Now I know that love is worth living for
The only key that can, open the haven's door.**

**Don't try to crush the world that surrounds you
Never looking back, leave your hate behind you
With love you can build the land of Fantasia
Here on the land, land of Dalmatia.**

All together:

**ADIO, DIO ADIO
NOW WHEN YOU'RE LEAVING
WE FEEL NO SORROW
WE KNOW THAT ALWAYS
COMES TOMORROW
YOU'LL LIVE FOREVER, ADIO**

**ADIO, DIO ADIO
YOU BUILT THE PALACE
YOU BUILT THE CITY
NOW WHEN YOU'RE LEAVING
FEEL NO PITY
YOU'LL LIVE FOREVER, ADIO**

**ADIO DIOCLETIANUS
LET ALL OF OUR LOVE
BE ALWAYS WITH YOU
ADIO DIOCLETIANUS
SOMEWHERE IN HAVEN
SPLIT WILL GREET YOU.**

Guide:

*Prisca's eyes followed the galleon sailing
She stands on the waterfront praying
Dio's gone away
As he always wanted, in the month of May,
to be with the blue of the sea harmony
There will be no burial ceremony,
his mausoleum will forever empty remain,
and the people will always worship his name.:*

*And Prisca could still hear his words echoing throuh the
walls.....*

Diocles voice:

*Prisca let there always be flowers and music
Let there always be a bed, food and drink in this palace for
unexpected guests,
for one day this unexpected guest might be me!.*

*Many years later Emperor Constantine issued an Edict of
Free Choice of Religion
that was brought to Dalmatia by a seagull, sparrow and a
pigeon.*

And centuries after, not from pity, the palace of an
Emperor was turned into a city.

Now all of you know
the story of Diocletian
and Duje
and the city of Split
--the majestic blue window to a country of Dalmatia
that today carries the name of Croatia.

Well, my dear tourists that was a story or a myth of Diocles and Duje, and the city of Split.

THE END

Nina

I.

Ja se zovem Nina. Imam 4 godine. Moja mama Ana kaze da sam Mocalt za mobitel.

Ne znam sta to znaci ali mola bit da je taj Mocalt izumia mobitel. Tata Dlazen misli da nisam na Mocalta nego na mamu, jel se i mama ne odvaja od mobitela, a ja mislim da sve vojčice vole mobitel, jos ako je pink, kao moj.

E nisam vam lekla bila sam u Londonu. Plije puta teta Ivana mi je donijela sminke i svijetlece zvjezdice da budem kao Winks vila – da budem lijepa za London.

Dan plije puta tata se lazbolio, svako pet minuta je isao kakati. Mama je vec lazmisljala da sve odgodi, i lekla je da kad god idu na put uvijek isklksne neko slanje, a ja sam se javila teti Ivani i lekla da ja mogu ic s njom i bakom, ako mama i tata ne idu.

Ja sam tati kucala na vlata od wc-a i pitala jeli mu bolje. Mama mu je u klevetu stavila jastuk na dlobu i do jutla mu je sve ploslo.

Tako smo ipak poletili za London. Tamo smo bili u veliki zoloski vlt i akvalij sa libicama, vidili smo i dinosauluse i veliki Linglispil. Uvecel smo otisli na vecelu u flancuski lestolan. Mama i tata su se svecano obukli. Na stolu su bile svijece koje

sam ja stalno gasila, a oni palili. Jeli smo neku musku kokos u vinu – to mi bas i nije bilo nesto. Na klaju vecele mama je tati pokazala neku clno bijelu sliku, a tata je pitao: Gdje je pisku-linko? Ja znam, to je ono što dječaki imaju umjesto pikice.

Mama mu je pokazala, a oni su se poljubili.

Sutladan smo isli na plavi lucak – na PIZZU sa koka kolom. Mama mi je lekla da mi zele leci nesto vazno. Sta mi sad oni to tlebaju leci?

Nina, lekao je tata, mama ce lodit bebu, imat ces blacu.

Kako blacu? Sta ce meni blaco, plomislila sam. Taj dan nisam nista vise govolila. Mama se uplasila da se nisam lazbolila, a tata je lekao de ce me to ploc. Sta bi oni da sad ja govolim.

Kad oni plicaju o tome blaci, od: kad ce se lodit, pa do kako ce se zvat. Tata kaze: Glga.

Glga, zasto Glga, pitala je mama. Glga je bio tatin djed na koga su svi ponosni. Meni se cini da mami nije dlago to ime, ali blaco ce se zvati Glga.

Vlatili smo se kuci,

I sad idu plipleme za blacu, tlaze klevetic, sjedalicu za auto, pa sve plavo i plavo i opet plavo, mene kao da nema, a i kad me zovu onda pitaju jeli mi dlago da cu dobit blacu.

Teta Ivana mi je rekla da joj plodan blacu kad se lodi.

Ja sam joj odgovolila da necu plodat blacu, da cu joj ga poklonit i da mi ga ne tleba vlatit.

I koje je ustalom to ime Glga.

II.

Ja se zovem Nina i imam cetili i po godine. Znam da znate..... Danas je, kaze tata Dlazzen, vazan dan – moj blaco Glga izlazi iz lodilista.

Idemo blzo u lodiliste, leka je tata.

Dosla je i baka Nena i teta Ivana i teta Goldana i teta Lenata

I svi smo se mi zbili u tatin auto. Mene su stisli da nisam mogla disat.

Stalno su lazgovalali i lazgovalalai i pleko mene dodavali neke dekice, klpice samo sta me nisu ugusili. Stali smo mi ispled lodilista – svi su izletili, a onda je teta Ivana lekla: Ajme zabolavili smo Ninu. Vlatili su se po mene – zglabila me teta Ivana za luku i usli smo u lodiliste. Svi smo cekali da mama Ana izađe, a kad je izasla svi su bili oko nje i cula sam kako kazu: Ajme lipoga maloga, bas je na mamu, a ima nesto i od Dlazena, ko bi leka tek se lodija a toliku kosu ima, Pogledaj mu plste kako su dugi sigulno ce svilat pjano, Lipsega diteta nisan jos vidila.

A di je Nina?, cula sam mamu.

Svi su se pomakli i mama je dosla do mene. Vidi Nina, ovo je tvoj blat Glga.

Gledan ja u toga moga blata Glgu, i meni se on cini da nemole bit glublji, vise mi je na onoga maloga majmuna sta san ga vidila u Londonu. Ajde ga dodilni, lekla je mama.

Ja sam pluzila luku, a on kad je to vidija poceja se delat kada cu ga ja tuc.

Milno, mali moj, milno, tepala mu je mama, a ja sam povukla luku, nebi ga ja tukla,..... jos.

Dosli smo kuci i te noci pocele su delacine. Ja ne znam dali ste vi imali blacu, ali ovo je .....

Tata ga dize iz klevetica, mama kaze da ga ostavi u kleveticu, tata kaze da se mozda kakija da bi ga tlibalo plominit, mama kaze da nije, tata kaze da ga mozda nesto boli, mama kaze da je sve to nolmalno

Plolazili su dani i Glga je sve manje i manje plaka, jos je samo plaka kad bi mene vidija, a ja mu nista nisam ladila. Mama bi vikala da mu ne gulam plst u oko, a ja to nebi ... nikako.

Jedne veceli mama je sa plijateljicama otisla u kazaliste. Tata Dlazenu je lekao da on moze ta dva sata blinuti o Glgi. On nikad nije mjenjao pelene, ali valjda se Glga nece pokakati za ta dva sata i neka mama milno ide. Nije mama ni izašla iz kuce, a Glga se poceja delat. Bice gladan, lekla sam tati Dlazenu.

I tata mu je dao mlijeko, pa je Glga onda lutnija ... supel. A nakon malo vlemena Glga je poceja glcit lice

A ja sam lekla tati: Tata ja mislim da Glga kaka. I onda je pocela delacina, jel Glga ne tpi kakicu.

Tata je gledao u mene a ja u tatu. Plomini ga, lekla sam mu. Tata je Glgi skinuo pelenu, uuuuuuu

smldi... Ja sam mu pomogla – uzela sam pelenu i povukla je, sve se lazilo po podu. Tata je jednom lukom

dlzao blacu, dlugom lukom blisao mu je guzu, nogom je gulao stalu pelenu da je ne ugazi.

Ja mislim da ti treba vode za oplat blaci guzu. Tata Dlazzen lekao je Glgi da se ne mlda. Otisao je po vodu.

Glga se pisi ! , vikala sam tati. Tata je ipak uspio oplati Glgi guzu, stavio mu je nove pelene uzeo ga i odnio u klevetic. Onda smo i mi otisli spavat. Nismo culi mamu kad se vlatila.

Sutladan smo otisli u setnju uz mole. Mama je vozila Glgu u kolicima. Tata se obukao u odijelo jel je imao neki sastanak. Tata je meni uvijek bio lijep sa klavatom. Dosla je i moja teta Ivana i baka Nena i teta Lenata, a dosa je i tatin blat Luka. Tata se sa Lukom zaplicao i udaljio se od nas. Mama je mazila Glgu i plicala sa tetama i bakom. Onda je baka uzela Glgu u luke i oni su se makli od kolica. Ja sam ostala sama s kolicima. Nikad nisam vozila kolica, dosla sam do kolica da vidim mogu li ih vozit i gulnula ih jako.

Kolica su poletila i pocela padati u mole. Tata Dlazzen kad je vidio kolica povikao je : Glga ..... i skocio za kolicima u mole. Svi smo gledali za tatom. Mama je lekla: Dlazene, Glga je s nama. Tata se s kolicima izvukao iz mola, poplavio klavatu i lekao: Poslije sinocnog slanja samo mi je jos falilo planje.

Ja nisam kliva lekla sam tati, ja sam samo htjela voziti kolica.

III.

Glga je ploooohoooooaaaaaaaaa,

Mama Ana, tata Dlazan i ja Nina, gledali smo televiziju. Tamo su neka djeca plavila snjegovica i ja sam pitala tatu Dlazena kad ćemo mi na snijeg. Te veceli mama i tata su o tome plicali i nakon nekoliko dana tata i mama su mi rekli da idemo na planinu – na snijeg.

Mi nikad nismo bili na snijegu, ni tata ni mama ni ja i tleballo se dobro pliplemiti.

Mama i tata su kupili skijaska odjela i skije, i meni su kupili lukavice i kapu a Glgi sal.

Nas stali kalavan bio je plepun stvali, mama je samo tlpala i tlpala, a tata Dlazan je stalnom govolio kako vise ni iglica nemoze stat. Toliko puno stvali za nekoliko dana u planini.

Jedva je zatvolio pltljaznik auta. Tu vecel svi smo bili uzbudjeni i malo smo spavali, osim Glge koji je, kako mama kaže spavao kao top. I tako smo ujutro lano klenuli na snijeg. Na putu je bio lijepi dan i snijega nigdje. Plije cemo naci cvijeća na planini nego snijega, govoolila je mama. Tako smo se lijepo vozili po suncu, kad odjednom BUUUUM, sta je bilo ?

Pukla je guma, rekao je tata. Izasao je iz auta i poceo vadi diti stvali : Mamin kofer, tolba, tatin kofel, pancelice, pa moja tolba, Glgine stvali, pelene, voda i još mlogo toga. Kad je sve izvadio sjeo je da se odmoli. Mogu li ti sta pomoci, pitala je mama Ana. Tata nije nista lekao, izvadio je gumu, sav se uprljao. Moj je tata dilektor i on nije bas za ove fizicke poslove.

Kad je plominio gumu, vlatio je sve stvali natlag – Vodu, pelene, tolbe, pancelice, - jedva je zatvolio pltljaznik.

Sav oznojen sjeo je za volan i klenuli smo na snijeg. Mama ge je ohlabljivala da je on njen junak i da ipak idemo na odmol. Nije ploslo ni detet minuta a Glga se kakio. Uzasan smlad, mama kaze da je plobilo kloz pelene niz nogu. Glga urliče.

Molamo ga plominit, kaze mama. Opet stajemo, tata vadi kofele, tolbe, pancelice, moje i Glgine stvali. Mama pita zašto nije stavio vodu i pelene na vlh. Tata je ljut. Opelacija Glga napokon zavrlsava. Tata sve ponovo vlaca u auto i kreeeeceemo!

Na planinu smo dosli kasno navecel. Ni S od snijega kaze mama. Odlazimo u hotel u sobu, mama je izvadila neke sendviče koje smo pojeli i sokove koje smo popili i umolni svi smo blzo pozaspali.

Kad smo se plobudili pogledali smo kloz plozol a vani veeeelliiikiiii snijeg. Padao je cijelu noć, lekao nam je balba Luka, koji je dosao dan plije u hotel.

Poslije dolučka svi smo bili splemni za skolu skijanja. Balba Luka je blinuo o Glgi i oni su nas gledali kako skijamo. Učiteljica skijanja stalno je tatu upozorava na PLUG, PLUG ali njemu bas to nije islo. Mama i ja smo blzo nacile. Poslije nekoliko dana bili smo plave skijasice. Zadnji dan prije polaska kuci nakon skole skijanja tata Dlazen nas je kao i svaki dan odveo na lucak. On i mama su jeli kobasice, ja čerape, a Glga svoju papicu. Tata je pledlozio da idemo van staze u divljinu, tamo je pliloda pleklasna. Jeli to opasno,

pitala je mama, a tata je lekao kako se ne tlebamo bojat kad je on s nama. I tako smo klenuli van staze, mozda i zato da ga ne vide dlugi kako mu skijanje ne ide, i dosli na plevivni ploplanak.

Glga je sjeo na jednu stijenu i tata je lekao da cemo ga slikat. Svi smo klenuli unazad kad smo odjednom ploпали u snijeg.

Mama je vikala , tata je mene uhvatio i svi smo pali u jednu lupu daleko od Glge. Tata nije mogao hodati, udalio se u nogu, a mama u glavu. Glga je jos sjedio na kamenu. Tata i mama se vikali : Glga ajde po balba Luku. Glga je gledao i gledao i odjednom se oklenuo i puzajuci posao plema ski-jalistu. Uskolo su se pojavili skijasi koji su nas izvukli. Balba Luka je dlzao Glgu u nalucju. Ja sam klenula plema Glgi, balba Luka ga je spustio i Glga je stao na noge klenuo plema meni i lekao NNNNIIIIIIINNNNAAAA ! plvo sto je lekao, lekao je Nina.

GGGGLLLLLLGGGAAAAA HOOOODDDAAA
povikala sam mami i tati. Svi su se nasmijali.

Sutla smo klenuli kuci, mama je vozila, jer je tata slomio nogu. Bili smo skolo sat vlemena do kuce kad smo osjetili poznati smlad. Glga se kakio, rekla je mama. Ovaj put Glga nije plakao i mama je lekla da cemo ga plominit kad stignemo kuci. Ipak je to samo govno nasega Glge.

I sada znam da Glgu nebi plodala nikome.

“Priče! Priče! Priče! Tko želi čuti moje priče?” Kad prilazeći Peristilu ili Grguru Ninskom ugledam Vedrana Matošića, čini mi se tako oslovljava ljude oko sebe. On je nesumnjivo čovjek mnogih talenata. A kad bismo ih morali svesti – ma koliko to bilo nemoguće – na samo jednu riječ, mnogi bi rekli: on je klasični *Cicerone*, splitski *storyteller*. I ovom rukovetnom zbirkom pjesama i priča, te libretta za pjevane igrokaze, pokazuje već uočeni fini osjećaj za specifične vrijednosti priče, u kojoj se nerazdruživo sažimaju gotovo dječji pogled na svijet i brižno polirana književna prezentacija.

Matošić nije samo zanimljiv pripovjedač koji podučava, nego i slušatelj koji uči, uvijek svjestan konteksta u kojemu razvija svoju priču, uvijek svjestan kako ona ima smisla samo kada se transformira u nešto što će dobiti javno značenje. Sjećam se kako mi je jednom ispričao neku priču koja me zamislila, a nakon par dana mi izbljedila u detaljima, pa sam

ga zamolio da mi je ponovi. Trebam li reći: prilično se razlikovala od prethodne. Priča je u kratko vrijeme postala nešto posve drugo. Sve ovo što ovdje čitate nastalo je najprije kao usmena priča koja je prošla niz promjena i adaptacija prije nego je dobila pisanu formu. (U mom zavičaju, koji jednako cijeni pamet koja se zna izraziti s poantom, znali su govoriti: *Biži od čovika koji danas govori jedno, a sutra – isto!*)

Kad uzmete u ruku njegova Marula, svatko tko zna nešto o tom vremenu, lako će shvatiti kako je riječ o barem pet odvojenih stvarnih linija povijesnih događaja koje je autor vješto i svojstvenom pripovjedačkom lakoćom zamrsio u jednu (i koja uopće nije nemoguća). Ali, govorimo uvijek o Splitu. U doba brze hrane i turističke konfekcije, *storytelling* Matošićevog tipa čuva iluziju – za one koji sve češće dolaze da vide Splitskane a ne samo Split – da je još moguće čuti autentični govor ove sredine, gotovo izravno upoznati protagoniste njezine povijesti. Ali, to su priče prije svega za nas same, poput one o Dioklecijanu/Dioklu. A ako biste me pitali (kao što to djeca znaju pitati na kraju neke bajke): “Je li to istinita priča?”, rekao bih da istina u takvim stvarima – daleko od našeg vremena i zaokruženih lanaca autentičnih povijesnih vijesti – dobrim dijelom ovisi o načinu na koji se pitanja postavljaju i o onome tko ih postavlja. *Storyteller* zna uvijek više, možda i sve, jer unosi emocije, a svojom intuicijom čini svijet povezanim i smislenim. On nas svojom strašću može potaći da sami istražujemo povijesne fakte i – stvorimo svoju vlastitu priču.

Josip Belamarić